

Z obsahu:

Azariášova modlitba v ohnivé peci

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
14. května 2003
- strana 2 -

Kněží se srdcem a ohněm

Legionáři Kristovi
- bojovně znějící jméno
označuje zápal, s jakým
žijí své povolání
- strana 4 -

Fratel Cosimo - nástroj Boží lásky

René Laurentin
- strana 6 -

Strastiplný příběh Medžugorje

- strana 8 -

Zasvěcení Iráku

Matce Boží

Putování Matky Boží
Bagdádem
- strana 9 -

Do Koclírova se chystá celá Evropa

- strana 9 -

„Být ženou je něco více“

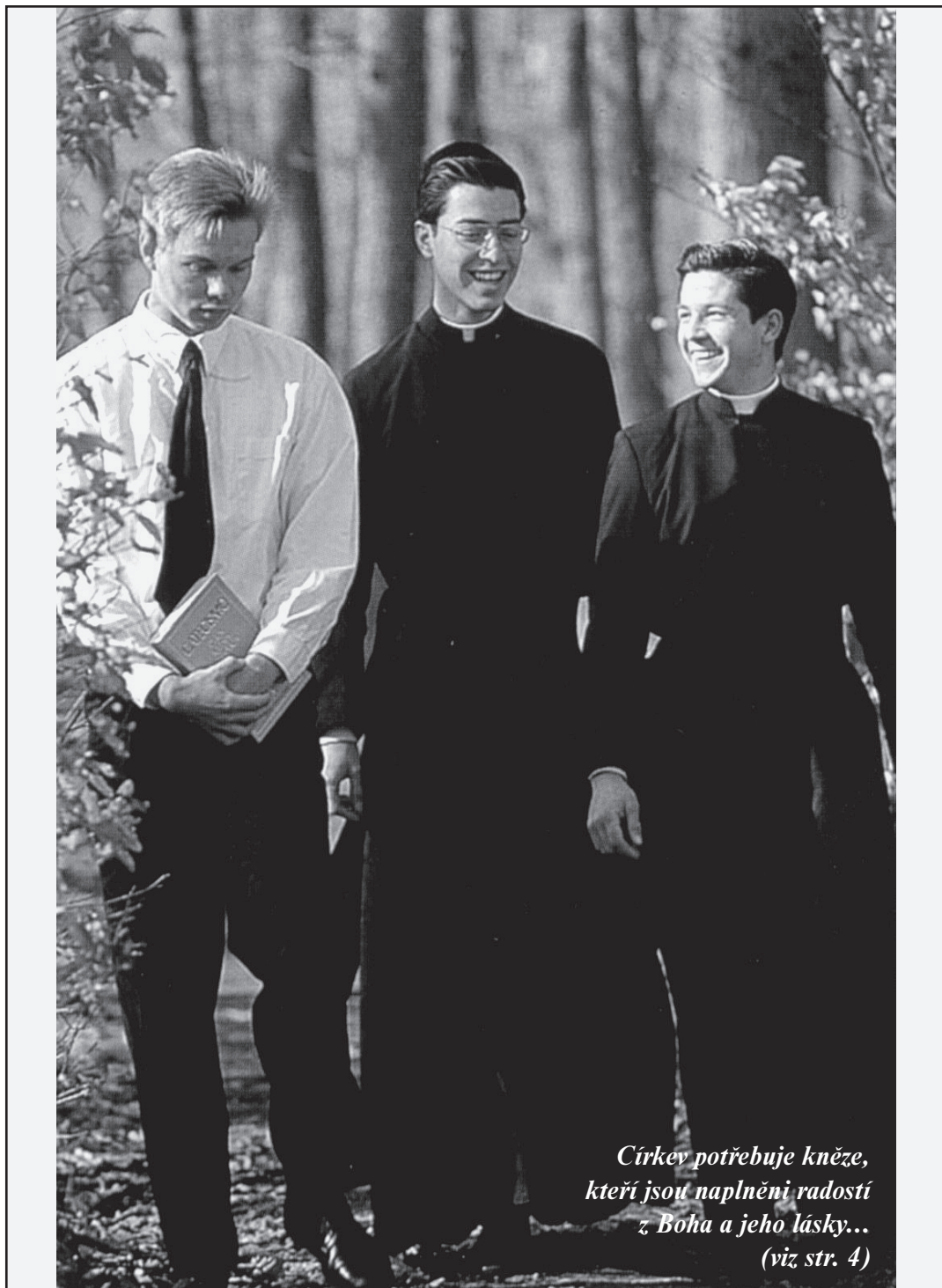
Simone Twenst contra
Simone de Beauvoir
- strana 10 -

Měsíc červen je zvláště zasvěcen Nejsvětějšímu

Srdci Ježíšovu

a Neposkvrněnému Srdci
Panny Marie

- strana 12 -

*Církev potřebuje kněze,
kteří jsou naplněni radostí
z Boha a jeho lásky...
(viz str. 4)*

Sociologové si ověřili skutečnost, že různé společenské změny prověřuje čas, a přitom se ukázalo, že kritickým obdobím je doba čtyřiceti let. Zdá se, že nejnak je tomu i s liturgickou reformou. Ani čtyři desetiletí nedala zapomenout na ritus, ve kterém po celá staletí slavila Církev nejsvětější obět a který byl způsobem v jejích dosavadních dějinách zcela nevídaným náhle nahrazen jiným. Zachování tradiční liturgie se vším, co k ní patří, se stále více dovolávají nejen „staromilci“, kteří ji ještě pamatují, ale i příslušníci mladé generace, ačkoliv právě jim na mnoha místech se v nové liturgii vycházelo vstříc, často až za rámec samotné nové liturgie. To, čeho se příznivci původního ritu dovolávají, nejsou věci formálního rázu, ale týká se to samé podstaty liturgie: schází jim zřetelné a důstojné projevy úcty a klanění Nejvyššímu a jeho Synu, skutečně přítomnému v tajemství Eucharistie.

Kdo si pozorně přečte poslední encykliku Jana Pavla II., může tušit, že po ní budou následovat další konkrétní kroky. Ty opravdu nedají na sebe dlouho čekat. Ještě do podzimu vyjdou závazné předpisy „disciplinárního charakteru“, které nejen že učiní konec období „tvorivé liturgické samoobsluhy“, ale obnoví a rozšíří prostor i pro původní liturgii hluboké úcty, klanění a pevné kázně, protože ta si rozhodně nezaslouží, aby byla zcela odložena do muzea a vzpomínky.

Vysvětlovat celou tuto záležitost, jako by šlo o mocenský boj mezi tradicionalisty a progresivisty, by bylo přímo sekularizujícím zjednodušením, které by Církev degradovalo na lidskou zájmovou organizaci či spolek, ve kterém má vrch jednou ten a jindy onen. Navzdory všem dočasným deformacím Církev je a zůstane institucí Ježíše Krista, jeho mystickým tělem, vinným kmenem, na kterém se sice vždy budou objevovat i suché ratolesti, ale ty toto tělo neutvářejí, nýbrž jsou určeny ke spálení. Naopak to, co opravdu roste a přináší nejednou přímo obdivuhodné plody, vyrůstá z jediného pravého Kmene. Právě tuto neděli nám třetí čtení připomíná vzácný úryvek velebněšské modlitby božského Zakladatele, ve kterém prosí Otce za svou Církev, aby ji *posvětil v pravdě*. Kdo by měl být vyslyšen, ne-li Boží Syn, který vydal sám sebe, aby splnil vůli Otce? Odpovědí Otce je dar Ducha Svatého, toho, který jediný vede a oživuje Boží lid a zachovává ho obdivuhodným způsobem v pravdě.

Tato neděle se navíc nachází uprostřed nověny, která je přípravou na slavnost Sslání Ducha Svatého. Duch Svatý je pro Církev něco jako „conditio sine qua non“ – zcela nevyhnutelná

Pokračování na str. 15

Azariášova modlitba v ohnivé peci

Kantikum, které bylo právě předneseno, patří k řeckému textu Daniel a představuje se jako prosba přednesená Hospodinu se záplem a upřímností. Je to hlas Izraele, který prožívá tvrdou událost exilu a diaspory mezi národy. Pěvec kantika je totiž Žid, Azariáš, zasazený do babylonského horizontu v době izraelského exilu poté, co Nabuchodonozor zbořil Jeruzalém.

Přísný Hospodinův trest

Azariáš je spolu s dalšími dvěma Hebrejci *mezi plameny* (Příd Dan 3,25) jako mučedník připravený přijmout i smrt, jen když nezradí své svědomí a svou víru. Je odsouzen na smrt, protože odmítl klanět se vladarově soše.

Pronásledování je v tomto kantiku chápáno jako spravedlivý trest, kterým Bůh očisťuje hříšný lid: *Neboť jsi spravedlivý ve všem, co jsi nám učinil. Zhřešili jsme* (v. 28). Účastníme se tak kající modlitby, která neústí do malomyslnosti nebo strachu, ale do naděje.

Jistě, výchozí stav je trpký, zpusťování je těžké, zkouška je tíživá, Boží soud nad hříchem lidu je přísný: *Nemáme toho času ani hlavu, ani proroka, ani vůdce. Není celopal, žertva, nekrvavá obět ani kadidlo, nemáme místo, kam bychom přinesli před tebe své prvotiny a našli milosrdenství* (v. 38). Siónský chrám je zbořen, a jak se zdá, Hospodin už nepřebývá uprostřed svého lidu.

Důvěra v dávné sliby a Boží slitovnost

V tragické přítomné situaci hledá naděje své kořeny v minulosti, tzn. ve slibech daných otcům. Vrací se tedy zpět k Abrahámovi, k Izákovi a Jakubovi (srov. v. 35), kterým Bůh slíbil požehnání a plodnost, zemi a velikost, život a mír. Bůh je věrný a nezapomene na své sliby. I když spravedlnost vyžaduje, aby Izrael byl potrestán za své viny, přetrvává jistota, že poslední slovo bude mít milosrdenství a odpuštění. Již prorok Ezechiel tlumočil tato Hospodinova slova: *Mám snad zalíbení v zločincově smrti, nebo spíše chci, aby změnil své chování a byl živ?... Nemám zálibu ve smrti toho, kdo má umřít* (Ez 18,23.38). Jistě, nyní je doba pokoření: *Malými jsme se stali mezi všemi národy, pokoreni jsme dnes na celé zemi kvůli svým hříchům* (Příd Dan 3,37). A přece, v očekávání není smrt, ale nový život po očisťení.

Plody upřímné kajivosti

Prosebník se přibližuje k Hospodinu a obětuje mu obět nejdražší a příjemnou:

zkroušenou mysl a pokoru ducha (v. 39; srov. Ž 50,19). To je právě střed života, já obnovené zkouškou, které se nabízí Bohu, aby je přijal jako znamení obrácení a zasvěcení dobru.

S touto vnitřní dispozicí ustupuje strach, rozplyne se zmatek a hanba (srov. Příd Dan 3,40) a duch se otevírá důvěře v lepší budoucnost, kdy se naplní sliby dané praotcům.

Závěrečná fáze Azariášovy modlitby, tak jak ji předkládá liturgie, má silný emotivní náboj a hlubokou duchovní intenzitu: *Celým srdcem tě nyní následujeme, bojíme se tě a hledáme tvou tvář* (v. 41). Je to ozvěna jiného žalmu: *Mé srdce k tobě mluví, má tvář tě hledá: Hospodine, hledám tvou tvář* (Ž 26,8).

Nyní nastává okamžik, v němž naše srdce opouští cesty nepravosti a zla, stezky křivoláké a cesty nakloněné (srov. Př 2,15). Vydáváme se následovat Pána, pohnuti touhou setkat se s jeho tváří. A jeho tvář není rozhněvaná, ale pohnuta láskou tak, jak se projevil milosrdný otec při setkání s marnotratným synem (srov. Lk 15,11–32).

Příklad kající prosby

Uzavřeme naši úvahu o Azariášově kantiku modlitbou, kterou složil sv. Maxim Vyznavač ve své Asketické rozpravě (37–39), kde vychází právě z textu proroka Daniela. „Pro své jméno, Pane, neopouštěj nás provždy, neruš svou smlouvu a nevzdaluj od nás své milosrdenství (srov. Příd Dan 3,34–35), pro svou slitovnost, Otče náš, jenž jsi na nebesích, pro umučení tvého jednorozrozeného Syna a pro milosrdenství Ducha Svatého... nezatracuj, Pane, naši pokornou prosbu, neopouštěj nás navždy. Nespoléháme na skutky své spravedlnosti, ale na tvou laskavost, pro niž zachovej naše pokolení... Ať se ti nezoškliví naše nehodnost, ale měj s námi slitování podle své dobrotivosti a podle plnosti svého milosrdenství zahlad' naše hříchy, abychom se bez zatracení přiblížili před tvář tvé svaté slávy a byli uznáni za hodny ochrany tvého jednorozrozeného Syna.“

Svatý Maxim uzavírá: „Ano, ó Pane, všemohoucí vládce, vyslyš naši pokornou prosbu, protože my neuznáme nikoho jiného kromě tebe“ (Umanità e divinità di Cristo, Řím 1979, s. 51–52).

*L'Osservatore Romano 15. května 2003
Mezititulky redakce Světla*

Velekněžská modlitba

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Sám sebe za ně posvěcují

Dnešní evangelium tě vrací do Večeřadla, abys znovu vyslechl a domyslel podstatnou část Ježíšovy velekněžské modlitby. Je to velekněžský akt, ve kterém se Ježíš modlí k Otci za ty, které mu dal a kteří se zcela zasvětili jemu, a současně on sám se za ně zcela obětuje Otci. Pros Duha Svatého, aby ti pomohl proniknout k hloubce poznání, že každý, kdo se zcela odevzdal Božimu Synu, dává mu ve skutečnosti jen zlomek toho, co sám od něho získává.

Jeho prosba za věrné učedníky má tři části. Nejdříve prosí: *Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal.* Jaké je to jméno? Za Ježíšova života na této zemi dvakrát Otec představil světu Ježíše: je to jeho milovaný Syn, v kterém má zalíbení⁽¹⁾. Pán ti tedy vyprošuje milost, aby i o tobě platilo nejdrahocennější Otcovo slovo, že jsi jeho milované dítě, ve kterém má zalíbení. To, co tak probouzí Otcovo zalíbení, je tvá podobnost s jeho milovaným Synem. Proto tvou největší touhou a radostí musí být následovat Toho, který ti vyprošuje tak čestné a blažené postavení a vtahuje tě do nejvznešenější božské jednoty.

Jednota Otce a Syna je jednota dokonalé lásky. Jak můžeš odpovědět na tak veliký dar? *Když nám Bůh projevil takovou lásku, máme se i my navzájem milovat. Milujeme-li se, Bůh v nás zůstává.* Stejně jako za tebe prosí Ježíš i za tvé bratry, protože i s nimi je jedno, jako je jedno s Otcem. Chce být přímo v tvém srdci přítomen nejen pro tebe, ale pro každého, s kým se dnes potkáš. A také pro tebe je nablízku v tvých bližních. Nehledej v nich to, co je zlé, ale zapoj se do velkého společenství duchovní jednoty v Kristu Ježíši. Jemu velice záleží na tom, aby tato jednota byla dokonalá, podobná té, jaká ho spojuje s Otcem. Važ si proto daru společenství, který ti Ježíš nabízí jako hmatatelnou oporu a viditelný objekt tvé lásky. Toto soužití v lásce není lidský, ale božský vynález, je to způsob, jakým si Pán zřídil nejen na nebi, ale i na zemi trůn⁽²⁾.

Druhá Ježíšova prosba je prosbou o dar dokonalé vnitřní imunity: aby v sobě měli plnost mé radosti. Člověk na tomto světě nemůže žít bez radosti. Byl stvořen pro radost a každé jeho rozhodnutí je vždy hledáním radosti. Ale může také hledat radost na nepravém místě. Toho chce Ježíš své milované uchránit. Chce ti od Otce vyprosit plnost své radosti. Plnost znamená, že pro žádnou jinou radost už nezbyvá místo. Je to radost tak úplná, že se už po jiném potěšení nikdy neohlíží. Tato radost nepřestává ani uprostřed utrpení. Je to ona radost, která Ježíše uschopní pod-

stoupit i nejstrašnější muka kříže: radost, že může přijmout a beze zbytku splnit Otcovu vůli.

Ti, kdo svým životem vydávají neklamné svědectví o trvalé existenci této Boží nabídky a této pravé radosti, nejsou ze světa a jsou zároveň živou obžalobou všech, kteří se sytí nepravými a zvrácenými radostmi, které nabízí tento svět. Proto svět k nim pojal nenávisť. Mohou očekávat, že s nimi naloží zle, protože je pokládá za nepřátele, kteří ohrožují jeho radosti.

Ježíš tě upozorňuje na toto nebezpečí, ale nenechá tě bez pomoci. Neprosí Otce, aby tě uchránil tohoto zlého zacházení ze strany světa, ale aby tě zachoval od zlého, tedy od oné nepravé radosti, která je světu vlastní. Prosí Otce, aby sis uchoval radostné vědomí, že nejsi ze světa, protože patříš zcela svému Pánu, který také není ze světa. Plnost Ježíšovy radosti bude pro tebe dostatečnou posilou, abys nejen pohrdal radostmi světa, ale také snášel nepřijeň, kterou tě za to bude někdy i velmi bolestně pronásledovat.

Ve třetí prosbě Pán žádá Otce, aby tě posvětil pravdou. Ježíš ti dal svůj veliký dar: své slovo. Zjevil ti Otcovu pravdu, odhalil ti hluboká a vznešená tajemství, která by nikdy ani nevstoupila do tvé mysli. Přeje si, aby jeho pravda byla zdrojem tvé radosti. Jestliže tě Otec svým Duchem posvětil pravdou, uschopní tě, abys přijímal i ta jeho slova, která daleko překračují tvé lidské poznání, a přijímal je bezvýhradně proto, že jsou darem lásky, který zasluhuje tvou plnou důvěru. Jestliže tě Otec posvětil pravdou, očekává od tebe, že ty se zasvětiš pravdě a budeš ji nejen v sobě uchovávat, ale dále roznášet a rozdávat: zadarmo jsi přijal, zadarmo dávej⁽³⁾. Být posvěcen pravdou znamená více než jen si pravdu osvojit, znamená to učinit tuto pravdu jediným smyslem svého života a uskutečňovat ji v lásce a jednotě se všemi, kdo jsou Ježíšovi přátelé. S touto pravdou v srdci nejsi ze světa, ale ani nejsi „vyňat“ ze světa. Máš svět oslovit právě tím, jak nejsi zajedno se světem, nýbrž jsi zajedno s Ježíšem. Ježíš proto tak naléhavě prosí o dar jednoty, protože ví, že právě v tomto bodě je jeho společenství nejzranitelnější. Prosí o ni především tehdy, když tě k sobě zve na hostinu jednoty, aby tě nasýtil svým Tělem. To je hlavní důvod, proč se tak pokoruje, že se stává tvým pokrmem a nápojem. Chce v nás zůstat, aby jeho láska v nás byla přivedena k dokonalosti.

Jak vysoko je nebe nad zemí, tak veliká je jeho láska k tobě⁽⁴⁾. Čím bys byl, kdybys neměl Velekněze, který se za tebe a přímo v tobě s takovou láskou obětuje a s takovou naléhavostí modlí.

Veleb, má duše, Pána a nezapomínej na žádná jeho dobrodíní⁽⁵⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 3,22; Mk 17,5; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 103;

⁽³⁾ srov. Mt 10,8; ⁽⁴⁾ resp. žalm 103; ⁽⁵⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 1,15–17.20–26

Petr se postavil před bratry – bylo tam shromážděno na sto dvacet lidí – a řekl: „Bratři, muselo se splnit to, co v Písmě předpověděl Duch svatý skrze Davida o Jidášovi, který se stal vůdcem těch, kdo zatkli Ježíše. Počítal se k nám a měl účast na této naší službě. Stojí totiž v knize Žalmů: ‚Ať jeho dům zpustne, nikdo ať v něm nebydlí‘ a ‚jeho úřad ať dostane jiný‘. Je tedy nutné, aby některý z těch mužů, kteří s námi chodili po celou tu dobu, kdy Pán Ježíš mezi námi žil, od Janova křtu až do dne, kdy byl od nás vzat, aby se jeden z nich stal spolu s námi svědkem jeho zmrtyvýchvstání.“

Vybrali tedy dva: Josefa, kterému se říkalo Barsabáš – přijmení měl Justus – a Matěje. A takto se modlili: „Pane, ty znáš srdce všech. Ukaž, kterého z těch dvou jsi vyvolil, aby přijal místo v této apoštolské službě, kterou Jidáš zrádně opustil, aby odešel na místo, kam patřil.“ Losovali tedy, a los padl na Matěje. Byl proto přibrán k jedenácti apoštolům.

2. čtení – 1 Jan 4,11–16

Milovaní, když nás Bůh tak miloval, máme se i my navzájem milovat. Boha nikdo nikdy nespatriil. Když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že jsme od něho dostali jeho Ducha. My jsme očití svědkové toho, že Otec poslal svého Syna jako Spasitele světa. Kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. My jsme poznali lásku, jakou má Bůh k nám, a uvěřili jsme v ni. Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.

Evangelium – Jan 17,11b–19

Ježíš pozdvihl oči k nebi a modlil se: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chránil jsem je, a nikdo z nich nezahynul kromě toho, který propadl záhubě, aby se

Pokračování na str. 14

Kněží se srdcem a ohněm

Legionáři Kristovi – bojovně znějící jméno označuje zápal, s jakým žijí své povolání

Vypráví se, že před několika lety namaloval někdo na stěně pařížské univerzity na Sorbonně grafitti s nápisem: „Bůh je mrtev. Nietzsche.“ Několik dní nato se objevil nápis napsaný jinou barvou a jinou rukou: „Nietzsche je mrtev. Bůh.“

Ironie dějin: Bůh zatím přežil všechny pokusy o své odbourání, stejně tak i Církev. Ironické ovšem je, že dějiny jsou zřejmě na to, aby se z nich lidé nikdy nepoučili. „Není kněží,“ zní jak na kolovrátku, „kláštery vy-

P. Marcial Maciel, zakladatel Legionářů Kristových s papežem Janem Pavlem II.

mírají, papež je starý a vetchý, nikdo nechodí na mši,...“ tedy nezbyvá, než vyskočit z tonoucí lodi! Kdo by chtěl patřit mezi ztracence?

Mučedníci a vlažní kněží

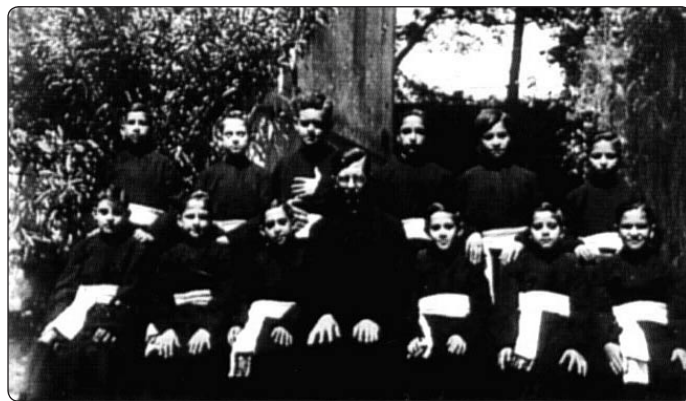
Ale je možno na věc nahlížet také jinak. Je tu jeden mla-

dý seminarista, který jako dítě zažil na vlastní oči, jak kněží, řeholníci, obyčejné lidé, dokonce i děti jsou v celých zástupech pro svou víru v Krista mučeni, střílení a věšeni na telegrafních sloupech. Neotřesitelná víra a odvaha těchto mučedníků na něho hluboce zapůsobily a vyzvaly zájem o Boha. Později pozoroval něco jiného: vlažné, neradostné, zesvětšelé a nevěrné kněze, zapletené do politiky a hádek, peněz, alkoholu a ještě něčeho horšího.

Ale místo aby se kvůli tomu vzrušoval, poznal znamení času: Církev potřebuje kněze, kteří jsou naplněni radostí z Boha a jeho lásky. Kněze, kteří se nestydí ušpinit si ruce. Kněze, kteří se namáhají 24 hodin denně pro Krista a pro své svěřené lidi. Kněze s hlubokým životem modlitby, především v Eucharistii. Kněze s ohněm, s jiskrou, která přeskakuje. Kněze, kteří jsou co nejlépe připraveni pro svou odpovědnou službu nejen po intelektuální stránce, ale také ve škole charakteru, modlitby a apoštolátu. Kněze, kteří mají být především jedno: ztělesněním lásky ke Kristu a ke svým bližním.

Nejmladší zakladatel v dějinách Církve

Již ve svých 16 letech pocítil Marcial Maciel, narozený v horské obci Cotija v centrálním Mexiku, ve svém srdci Boží volání,

P. Marcial Maciel s prvními seminaristy

aby založil společnost, ve které se má uskutečnit ideál tohoto nového kněze. Jako nejmladší zakladatel v dějinách Církve v jedné sklepní místnosti v mexickém hlavním městě dává jméno a vznik Legionářům Kristovým, ačkoliv sám ještě nepřijal kněžské svěcení. Navzdory obrovskému odporu s gigantickou důvěrou v Boha převádí první generaci do Evropy a dosahuje pro ni krok za krokem církevní uznání jakožto kongregace s papežským právem.

Legionáři Kristovi – tento pro nás bojovně znějící název vyjadřuje vážnost, s jakou legionáři jdou za svým povoláním: jsou plně k dispozici, plně angažovaní, sjednoceni ve společném ideálu – Kristu. Proti obecnému trendu se jejich počet za posledních dvacet let ztrojnásobil. Dnes mají 550 kněží a 2500 seminaristů z takřka 40 zemí. Patří k nim i kněží a bratři z německé oblasti.

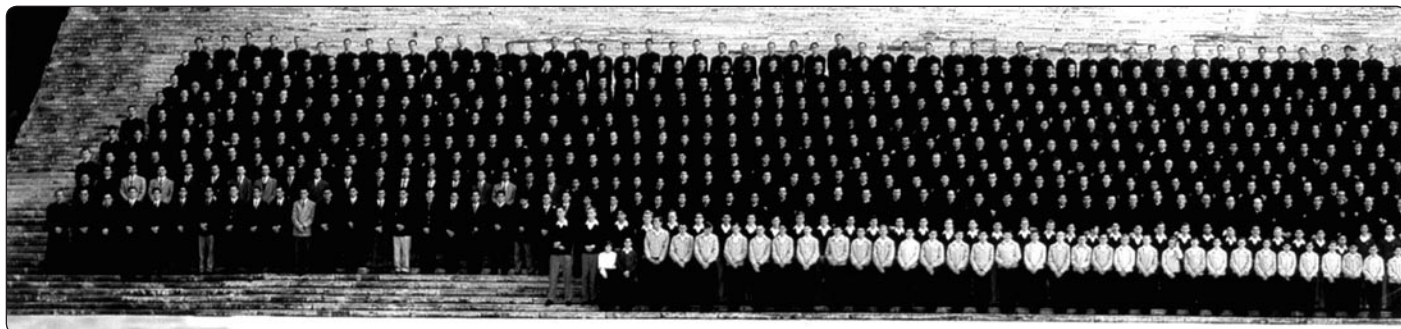
Oduševnění, zbožní a zcela normální

Když jsem navštívil poprvé Legionáře Kristovy v jejich německém noviciátu, byl jsem již

diplovovaný teolog, připravoval jsem se na doktorát na bonnské univerzitě a pracoval jsem v jednom hospici v Cáchách v péči o smrtelně nemocné. Již dlouho jsem cítil přitěžlivost kněžství a především jsem hledal místo, kde bych mohl důsledně žít evangelické rady chudoby, čistoty a poslušnosti. Nyní jsem našel u Legionářů dům plný mladých lidí, nadšených, nevšedně kamarádských, zbožných, ale především – docela normálních!

Stačil krátký čas, abych pochopil: zde, nebo nikde! S pěti dalšími kandidáty začala moje cesta do společenství a mohu říci, že vášnivě zaujetí pro mé povolání v té době nejen neskomíralo, spíše naopak ustavičně rostlo.

Co mě obzvláště přitahovalo, byla lidská různost. Všichni legionáři žijí v národnostně smíšených komunitách. Různý původ činí světovou Církev konkrétní. Bratři se navzájem obohacují zkušenostmi svých zemí, řečí a kultur a to pomáhá také rozšiřovat vlastní horizont a odbourávat předsudky. A život komunity nabízí nesmírnou opo-

ru v době, kdy se svět vzhledem k střetům nejrůznějších převládajících názorů nachází ve vážném stavu.

Charisma Legionářů

V čem spočívá zvláštní charisma Legionářů Kristových? V oblasti spirituality postačí jedno slovo: Kristus. Kristus je Legionářům ve všem středem a vzorem. Snaží se poznávat ho a následovat v evangeliu, v Eucharistii a v Kříži. Konkrétně to znamená usilovat o to, být takový jako on: s otevřeným srdcem, čestný, milosrdný, laskavý, obětavý a neúnavný apoštol Božího království.

Z toho vyplývá druhý aspekt pro oblast apoštolátu. Neboť Legionáři nechtějí vytvářet nějaký

řinem Legionářům také *Regnum Christi*, které sdružuje lidi, kteří chtějí brát vážně to, co říká koncil, totiž že každý pokřtěný je svým určením apoštol: jak u vysokých pecí, tak v manažerských kruzích, v jednání s dětmi a v manželství, v sousedství, ve školách a na univerzitách. Pro křesťana neexistuje žádná „zóna bez evangelia“. Proto si musí pro Krista osvojit ty nejlepší prostředky, techniky a poznatky.

170 škol a univerzit

Mezitím se hnutí *Regnum Christi* rozšířilo do 30 zemí a má 50 000 členů. Během 50 let bylo vybudováno 170 škol a univerzit a k tomu nespočet jiných forem apoštolátu ve službách rodině, mládeži, dalšímu vzdělává-

Mateřinec v Římě

nowski, bývalý ředitel školy, organizuje s P. Cliffem Ermantigerem misie ve farnostech a zabývá se apoštolátem rodin. Oni a další kněží a bratři nabízejí rekolekce a exercicie, mezi jiným v noviciátě v Bad Münsterreifel. A P. Albert Gutbertlet, první německý kněz legionář, dosáhl docentury z filosofie náboženství v Římě a nazpíval dva kompakty svých vlastních písní. Hudba mu tryská přímo ze srdce.

Žádné hanobení nebo hnidopišství

Bylo by možno jmenovat mnoho iniciativ, ale postačí pohovořit o třetím charakteristickým rysu Legionářů: konkrétně prožívaná bliženská láska. Jeden příklad: Legionáři usilují o to, aby nikdy o nikom nemluvili špatně, nýbrž aby se starali jen o „dobré zprávy“. Žádné hanobení a hnidopišství, je třeba být pozitivní a konstruktivní: vyzvedávat dobro a na tom budovat. To platí uvnitř společenství, ale stejně tak navenek, vůči všem lidem a skupinám. To

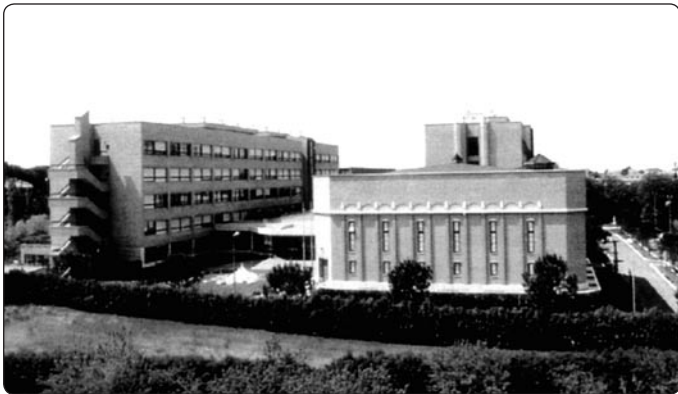
je snad ten nejdůležitější úkol Legionářů v dnešní Církvi, kde se tolik energie vyplývá ve stranických pŕtkách, v boji o moc, úřad a struktury. První Kristův příkaz je třeba žít věrohodně a příkladně: láska k Bohu a k bližním, především tehdy, když je to obtížné.

Nedávno zesnulý P. Werenfried van Straaten, zakladatel „Kirche in Not“, řekl při jedné příležitosti: „Legionáři Kristovi jsou pro mě úsvitem lepší budoucnosti Církve.“ A Jan Pavel II. 4. ledna 2001 při audienci pro 15 000 členů Legionářů a *Regnum Christi* shromážděných na náměstí Svatého Petra řekl: „Jestliže budete tím, čím máte být, zapálíte na celé zemi oheň.“

Bůh tedy není mrtvý. Působí mocně ve všech lidech, kteří se mu dají k dispozici.

*Z Komma 16/2003
přeložil-lš*

Dnes mají Legionáři Kristovi 550 kněží a 2500 seminaristů ze 40 zemí světa ▼

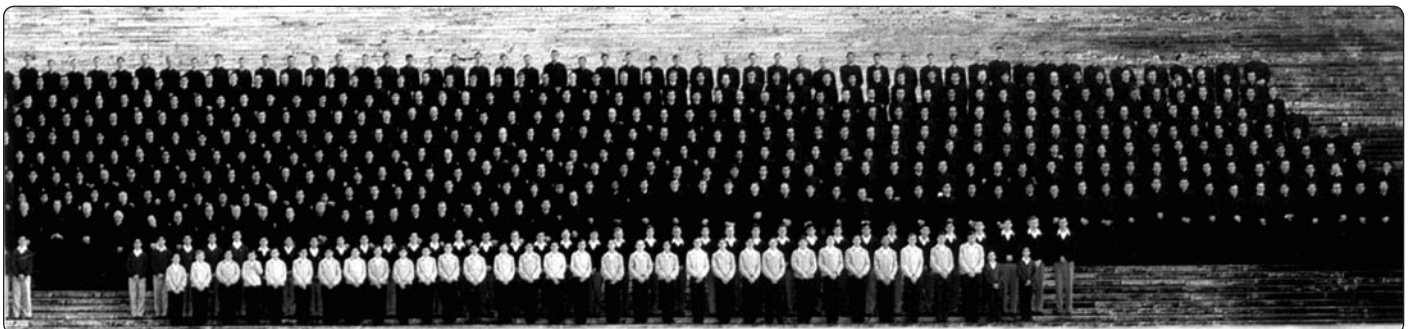

Univerzita Regina apostolorum

schoulený ostrov blažených, nýbrž chtějí dát vyzářovat Kristově lásce do chladu stále egocentričtějšího světa. V době globalizace a stále rychlejšího vývoje se nelze obejít bez multiplikátorů. Již dlouho před 2. vatikánským koncilem měl P. Maciel intuici, že budoucnost Církve leží v rukou laiků. Proto se nachází v apoštolském hnutí svě-

ní laiků i světských kněží. To vše se děje vždy v dohodě s příslušným místním biskupem.

V Německu pracují Legionáři již 15 let převážně v Porýní a jižním Německu. S P. Klaussem Einslem, civilním povoláním učitelem hudby, spolupracuje dva roky jeden kněz legionář především v práci s mládeží. Bratr Martin Bara-

Fratel Cosimo – nástroj Boží lásky

Zcela ve skrytu na samém jihu Itálie vyrůstalo v posledních 30 letech „charisma“, které vstupuje do naší doby stále zřetelněji. Skrze Fratela Cosima, prostého 52letého sedláka, dějí se nesčetná obrácení a uzdravení. Jeden z největších odborníků na zjevení a nadpřirozené fenomény, prof. René Laurentin, po dohodě s místním biskupem zkoumal tyto fenomény. Jeho zpráva není ještě církevním rozhodnutím, nýbrž svědectvím na základě jeho vlastních bohatých životních zkušeností a znalostí.

Příjezd na Scoglio

Tady jsem tedy na nejzajímavějším výběžku italské boty. Letadlem jsme přistáli 10. listopadu 2002 ve 22.30 na letišti Lamezia přímo proti Sicílii a aktivní Etně. Odtud jsme přešli „botu“ od Tyrhénského k Iónskému moři. Hodinu po půlnoci přicházíme do Caulonie, kde jsme ubytováni. I přes pozdní hodinu nás velice laskavě přijímá dcera hoteliéra. Ráno objevuji při východu slunce intenzivní azur blízkého moře. Co jsem přišel dělat sem na nejjihnější cíp Evropy blízko k Africe?

Moji švýcarští přátelé Marlène a Alfréd Reichmuthovi mě sem zavedli. Jejich první cesta sem byla pro ně klíčovou událostí, která vnesla do jejich života světlo, jež změnilo jejich vztahy, jejich životní představy a způsob prožívání volného času a přivedlo je až k Pánu. Je to po sedmé během 18 měsíců, co se sem vracejí. Fratel Cosimo si přál mě vidět. Jsem v Itálii známější než ve Francii, i pokud jde o zjevení. Moji přátelé mě získali pro to, abych sem přišel.

Ráno 11. listopadu nastupujeme do našeho najatého rudého automobilu, jedeme nejdříve podél Iónského moře, pak po úzkých cestách až na zde ležící vrcholek. Brzy vidíme pevnost, která dominuje nad Placanicou, vesnicí, kde bydlí Fratel Cosimo. Úzké, příkré a klikaté cesty připomínají La Salettu (300 n. m.). V poslední zatáčce se před našimi očima otevírá poutní místo. Oblouky arkád jako by nesly vrchol, který musel být snížen, aby se náměstí rozšířilo, protože bylo příliš malé.

Přišli jsme na Scoglio, skálu bezprostředně vedle rodného Cosimova domu. Je to místo zjevení. Poutníci přicházejí, aby políbili skálu, tak jako se líbí skála v Lurdech, kde Pán vyzval Bernadettu, aby políbila zemi: je to gesto, které moudré tohoto světa odpuzuje, tak jako pohoršuje dnešní inteligenci. Nacházíme se čtyři kilometry vzdušnou čarou od Placanic, ale Fratel Cosimo musí projít 7 km po špatně udržovaných příkrých cestách, aby zašel v neděli na mši.

Setkání s Fratelem Cosimem

A už je zde; čekal nás. Plný srdečnosti a upřímnosti, která dává jasně a zřetelně prosvítat přítomnosti Boží i Panny Marie. Jeho vlasy jsou lehce proědivělé. Je mu 52 let. Tento věk, jeho hluboká pokora a skrz naskrz pronikající prostota působí, že přichází lehce shrbený.

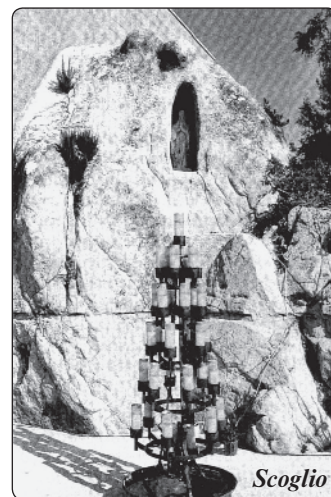
Fratel Cosimo se narodil 27. ledna 1950, ale teprve v květnu byl pokřtěn v kostele v Placanic. Navštěvoval zde velmi vzdálenou školu. Cesta tam i zpět trvala více než hodinu. Jeho otec byl válečný invalida. Svou školní docházku skon-

čil po první třídě střední školy v jedenácti letech. Pak pásal krávy a kozy. Od svých 14 let pracoval také na poli. Žil skrytým pracovitým životem sedláka daleko od motorizace a od všeho, co se děje pod nebem, bez zvláštní mystické milosti.

A tu, v 18 letech, se mu stalo něco, co se může stát jen málokterému křesťanu: byl navštíven. Po skvostném zjevení Panny Marie (zde se jí říká z plna srdce Madona) ihned myslel na to, že všechno zapíše. Jeho ručně psané zprávy, které předával tehdejšímu, dnes již zesnulému faráři Donu Rocco Gregoraceovi, se na faře ztratily. Ale Fratel Cosimo si poznámky o prvních zjeveních pečlivě uschoval a svěřil mi je k prvnímu zveřejnění: zprávu bez komentáře jako u všech, především pravých, pravdivých vizionářů.

První zjevení

Bylo to v květnu 1968. Křesťanství v Evropě a v Americe se otrásá revolucí nového stylu. Víchr nevázanosti, eros a barikády na náhrobku Desatera otrásají de Gaullem a Francií. Tato revoluce vyprázdnila během několika měsíců četné semináře a kve-

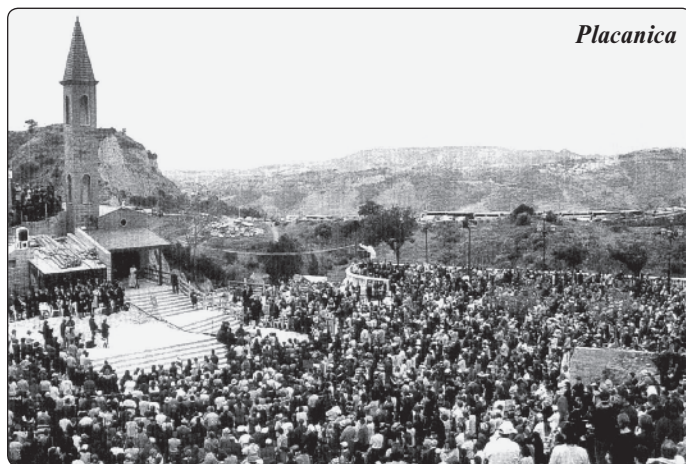

Scoglio

toující díla mizí z povrchu země. Fratel Cosimo byl od všeho toho daleko, ale Pán se mu zjevil velice smutná, na rozdíl od La Saletty bez slz. Zde je jeho neobvyklá zpráva:

11. května 1968 jsem přišel za soumraku z polí domů. Když jsem přišel na Scoglio (4-5 metrů vysoká skála, která trčí nad jeho rodným domem), byl jsem oslněn velkým silným světlem. Zastavil jsem se a zvedl hlavu, abych se podíval, co se stalo, ale nic jsem neviděl. Sotva jsem chtěl jít dále, cítil jsem, jako by mi někdo chtěl říct, abych se podíval na skálu. Tam jsem ji spatřil, před svým zrakem, nahoře na Scogliu: líbezná tvář mladé, asi 18leté ženy s tmavou pleť a temnými kaštanovými vlasy, bosá, se složenými rukama. Obklopovalo ji jiskřící moře světla. Za ní bylo něco jako zářící slunce se zlatými paprsky. Měla sněhobílý šat, azurový pás a plášť, na hlavě bílý průzračný závoj posetý hvězdami a na zápěstí zářící růženec z perel. V tom okamžiku jsem pocítil ve svém těle něco jako horečné chvění. Pojal mě strach a chtěl jsem utéci v úzkosti, že je to nějaký duch, i když zevnějškem se rovnal Madoně.

Popis je křišťálově jasný jako onen Bernadettin a velmi podobný: světlo vychází ze zjevení a obklopuje je. Strach plný úcty zachvátil 18letého sedláka, který ani neabsolvoval školu, který však je kultivován intuitivní inteligencí a kulturou lidí, kteří zušlechťují půdu a umí se velmi vý-

Placanica

stižně vyjadřovat. Popisuje zjevení vybranými výrazy, jako „carnagione, luccicanti, fulgidissima“, které nemám ve svém slovníku. A pokračuje:

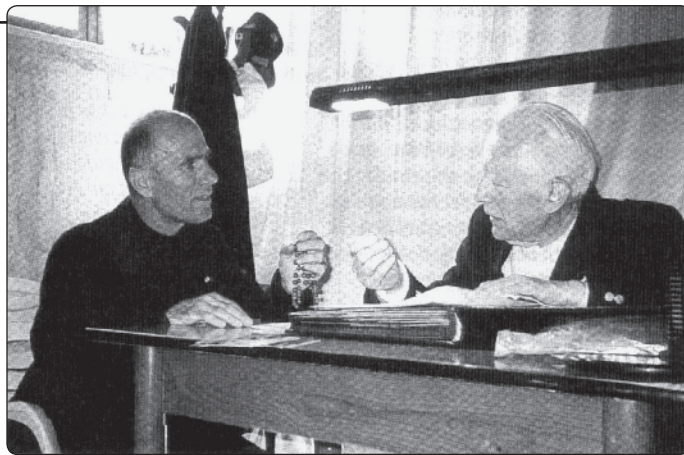
Mladá paní sklonila ze Scoglia hlavu, roztáhla ruce a dala mi znamení, abych neutíkal. Její líbezný hlas vyslovil zcela zvolna a zřetelně tato slova: „Neboj se, já přicházím z ráje. Jsem Neposkvrněná Panna, Matka Božího Syna. Přišla jsem tě prosit, abys zde postavil kapli k mé cti. Chci si zde zřídit příbytek a přeji si, aby se sem přicházeli modlit lidé ze všech zemí.“

Po těch slovech sepnala své ruce, sklonila hlavu, pozvedla oči k nebi, vzdálila se ze skály a zmizela ve výši. Cítil jsem se vnitřně rozpolcen, hluboce zneklidněný a plný pochybností. Byla to skutečně Madona, nebo ne? Zůstal jsem ještě chvíli stát u velké ohrady na úpatí Scoglia a pak jsem ihned odešel domů. Bez váhání jsem vzal pero a papír a zapsal jsem slova mladé Paní, která jsem právě slyšel, abych je nikdy nezapomněl.

Druhé zjevení

Ráno 12. května 1968. Sotva jsem vstal, šel jsem ke Scogliu. Trochu jsem se modlil, ale nic jsem neviděl. Pozdě večer mě táhlo silné vnitřní hnutí, abych se vrátil na Scoglio. Sotva jsem přišel k velké ohradě před skálou, pozvedl jsem zrak a podíval se na Scoglio. Náhle jsem byl oslepen zářivým světlem. Scoglio zářilo jako za plného denního světla. Z nebe se vyléval svazek světelných paprsků. A náhle uprostřed tohoto obdivuhodného světla se zjevila mladá Paní. Nebyl jsem schopný udržet se na nohou: padl jsem na kolena a řekl jsem třesoucím se hlasem: „Jste-li Madona, pomozte mi!“

Sklonila ke mně hlavu a řekla mi: „Budu ti pomáhat, ale soužení a utrpení se ti nevyhne. Nedej se odradit, budu s tebou a moje ruka tě bude chránit. Pán chce z tebe udělat nástroj své lásky pro spásu duší.“

Prof. Laurentin v rozhovoru s Cosimem

Po těchto slovech se na mě usmála, zvedla oči k nebi, sklonila hlavu a zmizela ve výši. Ten večer jsem už neměl vůbec strach; velká radost a vnitřní pokoj naplnily moje srdce. Vrátil jsem se šťastný domů a ihned jsem zapsal slova Svaté Panny na papír.

Třetí zjevení

13. května 1968 jsem zašel několikrát k úpatí skály, a zatímco jsem byl ponořen do modlitby, vonělo to zde intenzivně po květech. Večer více méně ve stejný čas jako předchozí den přitahovala mě tajemná síla ke skále. Šel jsem, poklekl jsem a začal se modlit Zdravas Maria, oči upřené na špičku skály. Náhle jako by se otevřelo nebe, viděl jsem svazek paprsků sestupující na Scoglio a uprostřed světla se zjevila Svatá Panna. Zeptal jsem se: „Svatá Panno, řeknete mi, co mám udělat?“ Sklonila lehce svou hlavu a řekla mi: „Prosím tě o laskavost, abys proměnil toto údolí.“

Mluví s velkou uctivostí s Fra-tem Cosimem, tak jako s Ber-

nadettou 18. února 1858, když ji prosila, aby jí prokázala laskavost a přišla... A pokračovala:

„Přeji si ze srdce, aby zde vzniklo velké centrum, kde budou lidé nacházet pokoj a úlevu. Na tomto místě chce Bůh otevřít okno do nebe. Mým prostřednictvím chce zde zjevit své milosrdenství.“

Po těchto slovech setrvala Svatá Panna krátkou chvíli v mlčení. Pak se na mě laskavě usmála a zmizela. Bez váhání jsem se zvedl. Šel jsem domů, abych napsal, co mi Svatá Panna oznámila.

Čtvrté zjevení

14. května jako předchozí den jsem se odebral několikrát na Scoglio, abych se tu modlil, a opět jsem cítil stejnou vůni květů. Večer po soumraku jsem pocítil něco jako volání, abych se vrátil na Scoglio. Šel jsem, poklekl jsem a začal se modlit. Z nebe se vylil svazek paprsků a uprostřed této skvostné nádhery se zjevila na skále Svatá Panna. Udělala svou hlavou mírnou úklonu a začala smutným hlasem mluvit:

MĚNĚ ZVŮLE, VÍCE LATINY

Magazín „Inside the Vatican“ uveřejnil rozhovor s prefektem Kongregace pro posvátné obřady kardinálem Francizem Arinzem. Kardinál sdělil, že jeho kongregace vydá na podzim dokument „disciplinárního charakteru“, který má ukončit „liturgickou samoobsluhu“ při slavení mše svaté. Dokument by se dal vyjádřit touto větou: „Mešní samoobsluha je skončena. Jděte v pokoji.“

Je to odpověď na množství stížností a hlad věřících po liturgii, která je projevem opravdové úcty a klanění, a je proto důstojná našeho Pána. Také slavení liturgie v tradičním ritu je třeba znovu docenit. Dokument vyzývá k návratu k této „staré“ formě, ve které by měla být v každé farnosti světa slavena mše svátá jednou týdně.

Inside the Vatican

„Jestliže se lidé obrátí, budou litovat svých hříchů, vyzpovídají se, přiblíží se k Bohu a budou ho z celého srdce milovat, Bůh se k nim skloní a přijme je do svého domu.“

Zatímco Madona vyslovovala tato slova, byla její tvář naplněna bolestí. Setrvala několik minut v mlčení. Pak vzala zářící růženec ze své paže, natáhla ke mně ruku a řekla:

„Zde je můj růženec: To ať je tvá každodenní modlitba. Daruj ji mému Neposkvrněnému Srdci za obrácení světa, za triumf Božího království, za pokoj mezi národy a spásu lidstva.“

Po těch slovech složila pomalu ruce a zůstala na okamžik pohroužena v modlitbě. Pak sklonila hlavu na pozdrav, darovala mi úsměv obdivuhodné laskavosti a zmizela a zanechala po sobě nádhernou vůni. Bezprostředně nato jsem šel domů. Vzal jsem pero a zapsal jsem všechno, co mi Madona řekla.

Kaple

Asi tři roky po prvním zjevení Madony dal jsem s pomocí lidí postavit první kapli bezprostředně vedle skály.

Na jaře 1976 jsem se vydal hledat malíře, který by namaloval obraz odpovídající zjevení. Ne našel jsem žádného profesionálního malíře, ale někdo mě odkázal na jistého Hilaria Tarsitaniho z Caulonie, který ve volném čase maloval. Bez váhání projevil ochotu namalovat obraz podle mých pokynů. Čas od času jsem za ním zašel, abych sledoval pokroky na obraze. Malíř maloval dobře. Když však chtěl namalovat Madonin krk, zablokovala se jeho ruka a nemohl dál. Nato se rozhodl začít ještě jednou od začátku. Ale i při druhém pokusu došlo ke stejnému blokování, když dospěl až ke krku.

Vzdal se i druhého pokusu a chtěl začít třetí obraz. Když i tentokrát ruka při malování krku znehybněla, zeptal se mě zcela zdrcený a zoufalý, co má dělat, když ani tentokrát nemůže

obraz domalovat. Nevěděl jsem žádnou odpověď na jeho otázku a řekl jsem mu: „Nestarejte se o to, Madona se postará.“

Když jsem odcházel, dal jsem mu na srozuměnou, že zítra opět přijdu. Příští večer jsem šel opět za ním. Otevřel mi domovní dveře, oči plné slz, vzal mě za ruku a vedl do svého ateliéru: „Podívejte se, co se stalo!“

Když jsem přišel, konstatoval jsem, že obraz je hotový včetně tváře. Řekl jsem mu: „Vy jste to již dokončil?“ Odpověděl mi celý vzrušený: „Já jsem nedělal nic. Obraz se v noci sám dokončil. Když jsem dnes časně ráno přišel do ateliéru, abych dokončil obraz, byl k mému velkému překvapení hotov.“

A dodal: „Teď musím jen domalovat nohy a zlepšit některé detaily.“ Odpověděl jsme mu: „Nedělejte na tom již nic, nechejte to tak, jak to je.“ Druhý den jsem za ním zašel, abych obraz odnesl. Odvezli jsme ho autem ke mně domů a o několik dní později jsem ho vystavil v kapli.

Když jsem obraz v kapli instaloval, zpozoroval jsem, že Madoniny oči mě sledovaly, ať jsem se v kapli zastavil na kterémkoliv místě, jako by to byla živá osoba. Mnoho poutníků mi to stále znovu potvrzuje.

Během mého dětství na mě velice působil krásný obraz mé tety Pilet, který visel v sále mého dědečka v Rochecobronu. Její pohled nás sledoval i do nejvzdálenějšího koutu nalevo i napravo. Když malíř namaluje takový živý pohled proti sobě, zůstane stále jako pohled tváří v tvář.

Takto obdivuhodně namalované obrazy jsou mimořádná malířská díla. Přesto obraz Madony se může jen vzdáleně srovnávat s tím, co Fratel Cosimo skutečně viděl. On ví přesně, že zjevení je nepopsatelné a nezachytitelné a že to „nejde udělat, jak to bylo“, jak to vyjádřila i Bernadetta.

(Dokončení)

Strastiplný příběh Medžugorje

Jestliže někde na světě dojde k nadpřirozeným fenoménům, je úkolem místního biskupa, aby to pozorně zkoumal, pozoroval a zvažoval, jaký užitek to přináší milionům věřících, srovnával tento případ se zkušenostmi Církve v jiných obdobných případech a byl velmi obezřetný při vyslovování konečného soudu, ať už je kladný, nebo záporný.

Nic z toho nelze bohužel říci o současném biskupu v Mostaru Dr. Radko Peričovi, který je odpovědný za oblast Medžugorje, jehož rozhodnutí o Medžugorje bylo od prvopočátku konečné a odmítavé.

Tuto skutečnost dokumentují prof. Dr. Ljudevit Rupčić a dr. Viktor Nuič ve své poslední knize *Ještě jednou - pravda o Medžugorje*, ve které vystupují před veřejností jako zasvěcení a fundovaní znalci všeho toho, co se v Medžugorje dosud událo.

Radko Perič ještě v době, kdy nebyl biskupem, nýbrž vedoucím Chorvatského institutu v Římě, zaujal ke zjevení jednoznačně odmítavé stanovisko: je třeba je vyplenit, nikoliv aby to posloužilo pravdě, nýbrž aby se oslabilo postavení františkánů v Hercegovině silně zastoupených. Mystický fenomén se stal od počátku nástrojem boje o osobní moc.

Je zcela neobvyklé, aby se biskup tak silně zaujatě angažoval, že sám napíše knihu, ve které nevystupuje jako jedna strana, ale jako smělý soudce. V roce 2002 vydal Perič knihu s názvem *Ogledalo pravde* (Zrcadlo pravdy), ve které vyslovuje nesmiřitelné stanovisko a pokouší se vyvolat dojem, jako by šlo o seriózní vědeckou práci. Skutečnost je zcela opačná.

Veřejnost nemusela dlouho čekat na fundovanou odpověď. Dr. Rupčić a dr. Nuič uvádějí řadu dokladů, že dr. Perič ztě-

lesňuje prototyp skeptika, který na celou věc pohlíží ve skutečnosti velmi povrchně. Již šest týdnů po začátku zjevení chodil po Medžugorje křížem krážem, nikoliv aby si promluvil s těmi, kterých se to bezprostředně tý-

kalo, nýbrž shromažďoval informace z druhé ruky. Omezoval se na detaily, které neuměl správně vyložit. Když ho později navštívil v Římě tehdejší mostarský biskup Pavao Zanič a vyjádřil se nadšeně o událostech v Medžugorje, udeřil Perič dokonce zlostně pěstí do stolu.

Jako důkaz, že zjevení jsou nepravá, uvádí dr. Perič a jeho přátelé, že Gospa slíbila údajně velké znamení, ke kterému dodnes nedošlo. Autoři při svém šetření naopak zjistili, že žádný z vizionářů o takovém slíbeném znamení nikdy nemluvil, a poukazují na skutečnost, že na takové žádosti reagovala Madona podobně jako Ježíš, který žádosti o znamení pokládal za projev nevíry. Gospa na takové žádosti odpovídala úsměvem a pohledem na nesmiřitelné zástupy, které se na místě shromažďují.

„Je zcela zřejmé, že to, co lidé dělají v Medžugorje – samotné pouti, obrácení, modlitby, přijímání svátostí – by bez zjevení Matky Boží jako dodatečné pohnutky bylo v takovémto rozsahu zcela nemyslitelné. Bez zjevení by bylo Medžugorje tak prázdné jako mnoho jiných kostelů na světě,“ píšou autoři doslova.

Podle jejich názoru se zde ze strany biskupa Periče jedná o odpor proti Duchu Svatému v Církvi, který horším způsobem ani probíhat nemůže.

Tuto fundovanou knihu, v německém překladu *Noch einmal - die Wahrheit über Medjugorje*, 374 stran, vydanou v nakladatelství K. Kresimir, Zagreb, je možno obdržet za dobrovolný příspěvek pro chorvatské sirotky od *Franziskanergemeinschaft*, Propsteinplatz 4, D-36154 Hosenfeld OT Blankenau, tel. +49 6650 1688.

Podle Christ von Morgen
2. května 2003

Zasvěcení Iráku Matce Boží Putování Matky Boží Bagdádem

Již v roce 1998 začalo putování sochy Matky Boží po městě a celém Iráku a věřící se k ní v chrámech modlili. Socha nese jméno „Panna Maria z Francie, Královna míru“. Tato socha Královny míru putovala po severu země a přicházelo k ní mnoho křesťanů, ale i muslimové, aby se utkali pod její ochranu.

V pondělí 10. března 2003 byla socha přijata syrsko-katolickým biskupem Matokou v kostele Panny Marie Osvobození. Příští den ji přijal latinsko-katolický biskup Sleiman v katedrále sv. Josefa. Od 12. do 14. března byla socha ve velkém kostele chaldejských sester Neposkvrněného početí Panny Marie. Kostel se nachází proti německému vyslanectví.

V sobotu 15. a v neděli 16. března jí otevřel svou bránu největší arménsko-katolický chrám.

Z iniciativy biskupů Shlemona Wardinuhu a Emmanuela-Karim Dellyho z chaldejsko-katolického patriarchátu uskutečnilo se ve všech bagdádských kostelech zasvěcení Iráku Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Úkon zasvěcení se konal v katedrále sv. Josefa a bylo k němu pozváno všechno obyvatelstvo. Svatý otec Jan Pavel II. vyzval k modlitbě a postu, aby se předešlo válce. O tomto zasvěcení byl informován.

Modlitební horlivost vrcholila v pátek 21. března v 18 hodin tamního času. Přítomni byli všichni biskupové a apoštolský nuncius.

Přítomno bylo i mnoho kněží a řeholníků: dominikáni, sestry Matky Terezy, dominikánky a mnoho věřících i muslimů. Katedrála byla plná, což vzhledem k vnějším okolnostem nikdo nečekal.

Celý obřad zasvěcení včetně korunovace sochy Panny Marie

byl filmován. Byli přítomni reportéři mezinárodního tisku, rozhlasu a televize.

V další noc došlo v blízkosti chaldejského patriarchátu v Babylonu k bombardování. Všechna oka byla vytlučena, ale biskup Delly nebyl vůbec zraněn. „Padalo na mě sklo, ale nic se mi nestalo. Matka Boží mě chránila.“ Poškozen byl karmelitánský kostel.

Pak socha pokračovala ve svém putování po bagdádských chrámech. Vyzývala k modlitbě, důvěře a k naději. Není pochyb o tom, že Panna Maria vyslyšela toto ustavičné naléhavé vyzvání svých dětí v Bagdádu, které se ve spojení s věřícími celého světa shromažďovaly u jejích nohou. Maria předstupuje před Boha se svou mocnou přímluvou a božská Prozřetelnost vede vše tak, aby se problémy vyřešily pokud možno co nejméně bolestivě.

Modlitba a půst mohou skutečně válku zadržet. Matka Boží to ukázala již na mnoha příkladech.

Po Pobřeží slonoviny uskutečnilo se nyní i v Iráku zasvěcení, ke kterému nebe tolik vyzývalo, i když, bohužel, se k němu přistoupilo tak pozdě! Musí malovněrní lidé čekat, až se situace vyhrotí, aby konečně uposlechli proseb, výzev a nabídek, s nimiž Matka Boží přichází k lidem?

Podle Maria heute 392/2003 přeložil -lš-

Do Koclířova se chystá celá Evropa

V devadesátém roce byl v České republice obnoven Fatimský apoštolát. Od roku 1995 se střediskem Českomoravské Fatimy stal Koclířov u Svitav. Do zdejšího chrámu svatého Alfonse z Liguori se každou první sobotu v měsíci sjíždějí stovky věřících ze všech koutů republiky. Na podzim si tady dá dostaveníčko dokonce celá střední Evropa.

„Připravovaný projekt souvisí s iniciativou vstupu zainteresovaných zemí do Evropské unie. Jedná se o Českou republiku, Slovensko, Polsko, Maďarsko, Chorvatsko, Slovinsko, Bosnu a Hercegovinu. Základní platformu potom tvoří Rakousko,“ upozornil duchovní správce koclířovské farnosti, prezident národního apoštolátu Fatimy a vedoucí diecézního poutního centra v Hradci Králové v jedné osobě P. Pavel Dokládal.

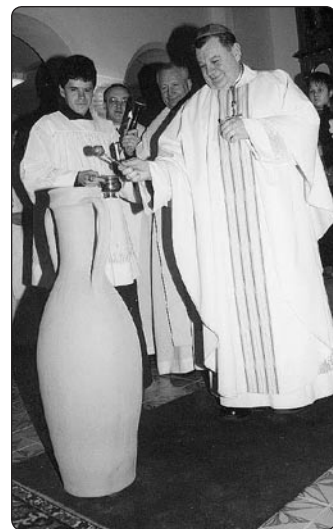
Rakušané totiž každoročně konají duchovní poděkování za to, že jejich země nebyla pod područím komunismu. Jan Pavel II. je proto vyzval, aby se stali jakýmiś pomocníky při návratu uvedených zemí do Evropy.

Projekt odstartuje 1. června a bude pokračovat po celý rok. Každá ze zapojených zemí do něj vloží své přednosti, na kterých se ostatní země spolu zúčastní. Pro Českou re-

publiku jsou například prioritní pouť na Velehrad a zahájení Plenárního sněmu. Na podzim potom půjde o Děkuvzdání Fatimy, které bude probíhat ve třech etapách.

Prvním krokem bude ve dnech 12.-14. září cesta našich biskupů do Fatimy, kde se uskuteční národní pouť. Třináctého září zde bude slavnostně převzata socha Panny Marie. Její putování po České republice začne 19. září v pražské katedrále a skončí o devět dnů později v ostravsko-opavské katedrále.

Ve dnech 29. 9. – 5. 10. bude následovat sympozium o Fatimě

Obří keramický džbán, do něhož věřící vhadzují své vzkazy Panně Marii, vyrobil keramik Moštěk z Vlčnova. Při první březnové sobotě nádobu požeňnal biskup Dominik Duka.

PROTI HOMO-SNÁTKŮM

Po státu Texas připravuje i stát Ohio zákon proti sňatkům homosexuálů. Tim by počet států, které tyto sňatky odmítají, stoupl na 38 a dosáhl by tak dvoutřetinové většiny potřebné k tomu, aby se zákon stal součástí ústavy USA.

NEJBOHATŠÍ MUŽ SVĚTA

Zakladatel Microsoftu, nejbohatší muž světa, Bill Gates, je vášnivým zastáncem potratů a tzv. kontroly porodnosti. Jeho otec byl dříve prezidentem organizace „Planned Parenthood“, která se proslavila světovým rozšířením potratů a prostředků narušujících těhotenství. Teorie o nebezpečném růstu počtu světového obyvatelstva byly mezitím již zcela vyvráceny a opuštěny. *Kath-net*

v Koclířově. V průběhu symposia, kterého se zúčastní okolo dvou stovek lidí, se k dané problematice vyjádří odborníci z celé Evropy. Vyvrcholením bude hlavní program 3. – 4. října v Hradci Králové. Na 4. října je naplánováno odhalení památníku Fatimy v Koclířově.

„Půjde vlastně o viditelné znamení meditativního obsahu fatimských tajemství s příslibem Panny Marie: ... a nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí. Na těchto prioritách se spojí všechny zainteresované země,“ upřesnil P. Dokládala.

„Samotných příprav celé akce se nebojím. Jsme pod ochranou Panny Marie, která je vynikající animátorkou. Jinak to ani brát nejde, protože nic z těchto aktivit jsem si nevymyslel já ani mí spolupracovníci,“ zdůraznil prezident apoštolátu.

Poté uvedl, že nejdříve přišlo vloni v březnu z Fatimy deset tisíc knih s názvem Sestra Lucie hovoří světu o Fatimě. To byla podle P. Dokládala jakási návštěvnická Panny Marie. Následně Královéhradecká diecéze vyhlásila rok 2003 za mariánský. Na potvrzení byl potom Svatým otcem vyhlášen Rok růžence.

Přípravná část projektu začala již první sobotu v lednu zahájením devítiměsíční novény. Součástí příprav jsou také třídní formace, kdy se na seminářích vystřídají členové fatimského apoštolátu.

Při slavení první soboty v březnu požehnal královéhradecký biskup Dominik Duka obří keramický džbán. Ten má poutníkům připomínat první zážrak Ježíše, který vykonal na přímělu Panny Marie v Káni Galilejské.

Poutníci do něj mohou vhažovat své prosby k Matce Boží. Tyto úmysly jsou denně zařazovány do modliteb a každého třináctého dne v měsíci za ně bude v Koclířově sloužena mše svatá.

Anna Ferbie

„Být ženou je něco více“

Simone Twenst contra Simone de Beauvoir

Svým dopisem papeži Piu XI. vnesla Edita Steinová do světověpolitického dění 20. století „génia ženy“, jak o tom stále znovu hovoří Jan Pavel II. Svatořečením Edity Steinové a snad ještě více jejím povýšením na patronku Evropy vyzvedl papež nejen její životní historii, nýbrž důstojnost a poslání ženy v utváření společnosti a dějin lidstva vůbec. Simone Twenstová analyzuje ve své vědecké práci tento papežův přínos pro cestu Církve do třetího tisíciletí. S autorkou hovoří Sandra Ruzinská.

Paní Twenstová, vaše kniha „Být ženou je něco více“ má podtitul „Důstojnost ženy podle Jana Pavla II.“ Co bylo pro vás podnětem věnovat se tomuto tématu, které je jistě pro mnoho našich bližních provokativní?

Je to nouze naší doby, že mnoha jednotlivcům není jasno: kdo jsem jakožto žena; co znamená být ženou pro mne, pro mého muže, pro mé okolí; jaký úkol mám jako žena pro tento svět? Tím trpí mnoho žen a emancipační hnutí je toho symptomem. Život se stal mnohotvárným a tím také složitým. Tu je zapotřebí mnohem větší osobní analýzy, než člověk najde svou identitu a svou cestu k vlastní důstojnosti.

Hledání vlastní důstojnosti je navíc ztíženo velice rozšířenou sexualizací života. Můj dojem je ten, že křesťanské ženy v této atmosféře obtížně nalézají pozitivní vztah k vlastnímu životu; mnohé z nich se vidí před Bohem bezpohlavně jako „lidé“, nikoliv však jako ženy. Důsledek: nejsou schopny spojit svůj tělesný život (viz např. svůj měsíční cyklus, ženské tělesné formy a pohlavní styk s mužem) a svůj náboženský život a obojí zůstává paralelně vedle sebe. To plodí nejistoty a často velké utrpení. Je to ostuda, že v knihovnách je spousta knih o „nové ženě“, ale velké poklady, které k tomuto problému poskytuje Církve, nabízeny nejsou a práší se na ně v regálech. To, co Jan Pavel II. řekl a napsal o důstojnosti ženy, např. *Mulieris Dignitatem*, jeho Dopis ženám, jeho středověké katecheze o těle a lásce, patří k tomu nejhlubšímu a teologic-

ky kvalitativně nejlepšímu, co je momentálně k dispozici. Proto jsem se ve své knize zabývala tím, abych tyto poklady vytáhla ze skříně a nabídla je v jednodušší a přehlednější formě.

To může mnohé jistě překvapit. Papeži se však už vzhledem k jeho úřadu předhazuje určité „nepřátelství vůči ženám“. Jaký obraz ženy předkládá Jan Pavel II. a je tento obraz podle vašeho názoru slučitelný s moderní společností? Může být ještě pro „dnešní ženu“ aktuální?

Zvláštnost papežova obrazu ženy je především v tom: Žena je od Boha myšlena jako svatá, jako „geniální“; papež mluví stále o géniu ženy. Současně ale ukazují také lidské dějiny, že tato geniálnost je velice křehká: žena, tak jak byla Bohem myšlena, může být zničena, její dary mohou být zneužity; tato křehkost souvisí s tím, co Církve nazývá „dědičný hřích“. Žena má před sebou obojí možnost seberealizace: uskutečnit ve svém životě Boží geniální dary, nebo je zneužít pro sebe samu; je to otázka rozhodnutí, které musí být stále obnovováno tak jako manželský svazek.

Zda je papežův obraz ženy ještě dnes aktuální? Je aktuální právě pro moderní ženu! A ještě více pro tu staropečenou, aby se stala moderní. Právě to jsem už naznačila, že ženy dnešní doby to mají těžší než před několika generacemi, chtějí-li najít svou identitu. Ústředním bodem vlastní identity je právě tělesný život. Z toho vyplývá tolik naplnění, tolik radostí, které nesmíme přehlížet: smysl je

v tom, aby se ženy ve svém těle cítily zcela blažené a z toho duchovně rostly. Uvedu jen jeden příklad: měsíční krvácení může být báječně využito k prohloubení vztahu ke Kristu. Je možno se v modlitbě a především ve mši svaté spojit s Kristem, který pro nás stále z lásky krvácí. Můžeme mu např. říct: „Chci krvácet s tebou, chci vydržet pod svým křížem, chci být tvou pomocnicí v krvácení pro spásu lidstva; dovoluji ti, abys mi dal růst v lásce...“ Významné je, že hebrejščina, řeč Bible, používá pro rodičku a milosrdenství stejný výraz. Jako ženy jsme povolány k zvláštnímu spojení s Kristem, tím zcela milosrdným.

Harvardská profesorka Mary Glendonová jednou řekla: „Jsem zastávkyní celostního křesťanského feminismu, jak ho vypracoval Jan Pavel II.“ Myslíte si, že tento křesťanský feminismus je možno srovnat v určitém hledisku s cíli a záležitostmi ženského hnutí à la Alice Schwarzerová? V čem jsou styčné body a v čem rozdíl?

Za prvé, pro všechna ženská hnutí je jasné: žena má společnou lidskou důstojnost s mužem. Papež říká, že velká část diskriminace žen nespočívá v tom, že by žena byla přehlížena, nýbrž že se špatně hodnotí její lidská důstojnost. Staví se rozhodně na její obranu a to má společné s ženskými hnutími všech barev.

To druhé, co papež myslí pod „feminismem“, odhalují nově některá ženská hnutí paralelně jakožto „feminismus ženství“: je možno být ženou,

a to jinak, než je muž mužem, dokonce je nutno jí být, např. v mateřství, ženskosti, pečovatelských vlastnostech, určitých intelektuálních a emocionálních kvalitách, stylu atd. To papež široce rozpracoval, když mluví obsírně o „génii ženy“, o zvláštním bohatství, které žena má a které naléhavě potřebuje naše společnost a naše Církev jako léčivý vliv.

To třetí, co k úsilí Jana Pavla II. patří, je z feministického pohledu rozhodně nový, dokonce až sporný bod: žena se může dívat na muže pozitivně, může ho doplňovat a dát se doplňovat od něho. Jako žena má vědomě hledat své kvality, rozvíjet je a srovnávat s oceněním toho, co je vlastní a zvláštní pro muže.

A to čtvrté, co papež vypracoval: žena se může cítit být zavázána. Já jsem sama sebe nevytvořila, nýbrž za tím vězí někdo jiný, kdo má velmi dobrý plán; mohu se na něho v plné důvěře spolehnout. Tento lidský a ženský obraz papežův obsahuje vědomě vztah Boha a člověka jako svou podstatnou složku. Teorie, které to nedělají a chápou člověka izolovaně, přehlížejí zcela celé spektrum uvnitř člověka a neberou v úvahu důstojnost samotného člověka. To platí např. pro feminismus Simone de Beauvoir, která zastávala názor, že ženou se člověk nerodí, nýbrž stává se jí výchovou atd. a svoboda spočívá v tom, vymanit se z toho a sama se udělat, vykonstruovat. Podle Jana Pavla II. to nemůže fungovat; a já věřím, že dějiny 20. století mu dávají za pravdu.

Myslíte si, že základní křesťanská myšlenka tohoto „nového“ feminismu je pro normální ženy relevantní, nebo je to spíše teologická teorie? Není dosavadní ženské hnutí v něčem praktičtější, bližší životu, protože vstoupilo do všech společenských oblastí?

Feministické hnutí tryská ze zranění vlastní důstojnosti, proti kterému se brání. Až potud je to

dobré. Ale kdo léčí vzniklé zranění? Feminismus sám o sobě se normálních žen netýká. Kdo chce seriózně pracovat na tom, aby se „emancipoval“? Moderní mladé ženy zdědily stinné stránky „emancipace“ již od svých matek. Vlastní úkol spočívá v tom, pokusit se uspořádat svůj život v plné šíři jeho možností a současně zůstat ženou. A to vede zpravidla k mnoha vnitřním konfliktům a zraněním a žádoucím sblížení se nedosahuje.

Papežův výklad důstojnosti ženy může dále pomáhat, protože v Kristu jasně vysvětluje, jak vypadá žena v Božích očích. Co je trvalé, co je podstatné, čím skutečně jsem, nikoliv v proudu nějaké doby, nikoliv z pohledu měnícího se vkusu, nýbrž v očích Božích? Jsem přesvědčena o tom, že zodpovězením této otázky může dojít u mnoha žen k vnitřnímu uzdravení vlastního ženství.

Mnoho pozitivních výroků papeže na téma ženy by jeho kritiky jistě překvapilo. Co je podle vás důvodem toho, že papež Jan Pavel II. je tak často zneuznáván, proč jsou jeho pozice tak těžce sdělitelné?

Obtíž ve sdělování spočívá v tom, že se neproniká k tomu nejvladnějšímu. Mnoho různých důvodů vede k tomu, že dříve než se můžeme vyrovnat s nějakým poselstvím, musíme odklidit předsudky a falešné představy. Když např. mluvíme o významu, jaký má Maria pro papežův obraz ženy, mnozí si myslí: teď chce ženu „domestikovat“, omezit ji na stádo, aby byla hodná a zbožná jak sádrová figurka. Ale když papež mluví o Marii, mluví o svobodě a odpovědnosti, v jaké člověk stojí před Bohem, a mluví o velmi velké schopnosti lásky; to jsou věci, které se my ženy můžeme a musíme naučit od Marie, protože ony rozhodují o úspěchu nebo o ztroskotání našeho života.

Simone Twenst

Abych se ještě jednou vrátila k aktuální problematice: V poslední době se množí diskuse o bioetice a rozmnožovací medicíně. I o těchto věcech mluvíte obsírně ve své knize. Existují i zde jednoznačné výroky papeže, které v této vyhocené a často zmatené oblasti dávají orientaci?

Myslím, že důsledný postoj Vatikánu k manipulaci s lidským životem, např. klonování, výzkum kmenových buněk, mohou být dostatečně známé: lidská bytost začíná existovat spojením vaječné a semenné buňky a od této chvíle si zaslouží veškerou ochranu. Praktiky, při kterých padnou za oběť embrya, tedy lidské životy, jsou nepřijatelné a hluboce urážejí lidskou důstojnost.

Snad méně známá je klíčová role, kterou Jan Pavel II. a Vatikán připisují v této souvislosti ženě.

Obecně je tomu tak, že celá oblast této medicíny je odkázána na ženu, tzn. kmenové buňky, klonovací pokusy jsou myslitelné pouze tehdy, jsou-li k dispozici ženy, které jsou ochotny dát si odejmout vaječné buňky, dát se uměle oplodnit, a dokonce utratit své dítě; to všechno jsou postupy, které (když pomíneme dítě!) hluboce urážejí intimitu ženy a zčásti ji těžce zraňují. Aby bylo možno ženu k něčemu takovému pohnout, musí se vyprodukovat představy, které to umožňují. Tak se již v kontrole porodnosti, která v celosvětovém měřítku podporuje kampaně k bránění otěhot-

nění a k potratům, dosahuje především v rozvojových zemích silného omezení porodnosti. Lobby kontroly porodnosti spolupracuje celosvětově široce s radikálním feministickým hnutím. Tim, že tato politika redukce porodnosti je spojena s feministickými zásadami o absolutním sebezohodování nad vlastním tělem včetně způsobů zábrany otěhotnění a potratu, můžeme si být jisti, že zde feministická hnutí poskytují ideologickou podporu. Zamlčuje se přitom, že zde dochází k manipulaci se ženou v jiném než jejím zájmu. Tato perfidní hra se propracovala až na mezinárodní konferenci OSN (např. 1994 v Káhiře, 1995 v Pekingu) a je od té doby podporována mnoha vládami a institucemi jako „Gender – Mainstreaming“.

Jan Pavel II. to vše pranýřuje jako „kulturu smrti“ a zraňování lidské důstojnosti ženy. Např. v roce 1994 ke konferenci v Káhiře zveřejnil *Evangelium vitae*, 1995 ke konferenci žen svůj *Dopis ženám*; k tomu přistupuje enormní angažovanost vatikánských delegací na konferencích samotných. Jan Pavel II. vyzývá k nové orientaci k „civilizaci lásky“ a „kultuře života“. Přitom sází především na přínos žen, které „žijí svým géniem“ a věnují zvláštní pozornost konkrétním osobám, vidí osobu před věcí a rozvíjejí svou schopnost k lásce, aby tím podporovaly společnost a léčily ji. Otázka důstojnosti a úlohy ženy má epochální význam v období „biovědy“. Na jejich odpovědnosti závisí budoucnost společnosti. To si mnozí vůbec neuvědomují. Jan Pavel II. to však neztrácí ze zřetele.

*Z Kirche heute 4/2003
přeložil -ls-*

Simone Twenst, Frau sein ist mehr. Die Würde der Frau nach Johannes Paul II. S předmluvou kardinála J. Meisnera. Cena 15,5 €. Nakl. Stella Maris.

Výzva k modlitbě

Měsíc červen věnujeme obzvláště úctě k Božskému Srdci. Liturgický svátek Božského Srdce budeme letos slavit v pátek 27. června a následující sobotu 28. června oslavíme svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

První týden června věnujeme zvláště naléhavým prosbám o dary Ducha Svatého pro sebe, své rodiny a pro celý národ.

Zveme všechny členy Mariánského kněžského hnutí, jejich spolupracovníky i všechny čtenáře Světla, aby po tyto dny k modlitbě růžence připojili vyzývání Ducha Svatého: „**Přiď, Duchu Svatý, přiď na mocnou přímluvu Neposkvrněného Srdce Panny Marie, své milované nevěsty**“ (tuto střelnou modlitbu můžeme opakovat i častěji během dne) a z kancionálu se pomodlili (nebo i zazpívali) Veni Creator Spiritus (číslo 423) nebo Veni Sancte Spiritus (číslo 422).

V triduu před Hodem Božím svatodušním pamatujeme ve čtvrtěk intenzivněji na kněze a kněžská povolání, v první pátek a sobotu obětuje sv. přijímání na smír – podle přání Božského Spasitele, tlumočeného sv. Markétou Marií Alacoque, a podle přání Panny Marie, sděleného sestře Lucii z Fatimy. (Tomuto tématu se budeme podrobněji věnovat v příštích číslech Světla.)

Každý den tohoto malého „křížového tažení“ zakončíme zasvěcením se DVĚMA SRDCÍM:

Pane, na základě proctví Tvého slova víme, doufáme a věříme, že triumf Tvého Nejsvětějšího Srdce a Neposkvrněného Srdce Mariina je nablízku. Proto pokorně přicházíme zasvětit sebe, své rodiny a svou zemi Vaším dvěma svatým Srdcím.

Věříme, že když Vám zasvětíme svou zemi, národ nepozvedne meč proti národu a nikdo už nebude připravovat válku.

Věříme, že zasvěcením naší země Vaším dvěma milujícími Srdcím bude smazána všechna lidská pýcha a všechna bezbožnost a zatvrzelost srdce a že každé zlo bude vystřídáno láskou a dobrem.

Věříme, že Vaše dvě svatá Srdce teď neodolají našim vzdechům a naší nouzi, ale ve své planoucí lásce nás vyslyší a přijdou k nám zahojit naše hluboké rány a přinesou nám pokoj.

Ó Nejsvětější Srdce Ježíšovo a Neposkvrněné Srdce Mariino, ať jiskra z Vašich dvou Srdcí zapálí naše srdce, udělá z našeho národa dokonalejší přibýtek Vaší svatosti. Kež přebýváte v nás a my ve Vás, abychom skrze lásku Vašich dvou Srdcí našli mír, jednotu a obrácení. Amen.

Abyste vytvořili velký šik Mariin a modlili se s pevnou, neochvějnou vírou, žehná vám

P. Jiří Polášek, odpovědný vedoucí Mariánského kněžského hnutí v ČR

Měsíc červen je zvláště zasvěcen Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a Neposkvrněnému Srdci Panny Marie

Srdce je slovo, kterým označujeme životní centrum určité osoby. Promítají se do něho charakteristické základy toho, komu srdce patří.

Tak Matouš, když uvádí slova, která Ježíš pronesl na hoře blahoslavenství, vyjadřuje se takto: „*Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.*“ A o něco dále čteme: „*Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.*“

Čistota, sladkost, pokora se jistě vztahují k celé osobě a ne jen k jeho části, ale zdůrazňují určitý aspekt, který má být podtržen.

Když tedy mluvíme o Nejsvětějším Srdci Ježíšovu a o Neposkvrněném Srdci Panny Marie, má se tím obrátit pozornost k Ježíši Kristu, který má božskou i lidskou přirozenost, k Marii pak zvláště vzhledem k jejímu neposkvrněnému početí.

Úcta k Božskému Srdci je tedy cvičením víry v Ježíše Krista a především je to kult jeho osobnosti jako Vykupitele, který zjevuje v sobě lásku Nejsvětější Trojice a současně nás miluje svým lidským srdcem.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo představuje člověku Krista jako Boha a člověka v celé slávě jeho moci, která triumfuje nad smrtí a hříchem a chce v sobě obnovit všechno a to pak očištěné přinést Otci a Stvořiteli.

Je to Srdce lidské, které se stalo božským, a my mu vzdáváme úctu, která umožňuje setkávat se s ním v osobním mezilidském vztahu jako s Božím Synem, který se stal člověkem.

Neposkvrněné Srdce Panny Marie se nám představuje jako čistota, pokora a láska, která učinila Marii hodnou, aby se stala Matkou Boží, a která v důsledku toho má všechny dary, které musejí provázet tuto nejvyšší důstojnost. V ní na prvním místě stojí neposkvrněné početí, které ji uchránilo od dědičného hříchu.

Není možno mluvit o Neposkvrněném Srdci, aniž by naše myšlenky nezaletěly do Fatimy.

Ve Fatimě anděl již v prvním a druhém zjevení ujišťuje mladé vizionáře: Sva-

tá Srdce Ježíše a Marie mají s vámi plány svého milosrdenství.

A ve třetím zjevení se spojuje Srdce Ježíšovo se Srdcem Panny Marie.

Panna Maria ve svém druhém zjevení v červnu 1917 prohlašuje Lucii za apoštolku úcty ke svému Srdci těmito slovy: „*Ježíš si chce posloužit tebou, aby mě dal poznat a milovat. On chce, aby se na zemi rozšířila úcta k mému Neposkvrněnému Srdci. Slibuji spásu těm, kteří ji budou praktikovat. Tyto duše bude Bůh milovat jako květy, které jsem umístila, aby zdobily jeho trůn.*“ V následujícím měsíci červenci mluví svatá Panna jasně o konečném triumfu svého Srdce.

V Ježíši a Marii symbolizuje Srdce jejich nesmírnou lásku, která se plně obrací k Otci a skrze něho ke všem lidem.

Slovo láska je dnes zneužíváno pro význam zcela odlišný od toho, co ve skutečnosti označuje: **úplné darování sebe milovanému.** Beze strachu, bez výhrad, bez náhrady.

Je to darování, které pro sebe nic nežádá kromě toho, aby je zcela vlastnil ten, kdo je milován, a to za každou cenu, v každé chvíli a za všech okolností.

Z této pokorné lásky Maria vždy říkala ANO vůli Otce a Kristus přijal smrt na kříži pro spásu těch, které Bůh miluje.

Je to láska, co tak horoucně vyrazí z jejich Srdcí. Být citem Božského Srdce a Neposkvrněného Srdce Panny Marie znamená přijímat od nich příklad a sílu k napodobování, abychom přijímali do našich ubohých srdcí božskou lásku k nim i ke všem tvorům.

Medjugorje 111/2003

ŠKOLA MARISTŮ V NEW YORKU JIŽ NENÍ KATOLICKÁ

Newyorské biskupství vyřadilo školu vedenou řádem maristů v New Yorku ze seznamu katolických církevních institucí. Škola nastoupila od určité doby dvojznačný kurz. Vše vyvrcholilo rozhodnutím školy pověřit závěrečným proslovem školního roku 17. května 2003 generálního prokurátora Eliota Spitzera, který je velkým zastáncem potratů.

Podle papežského dokumentu *Ex corde Ecclesiae* má biskup právo určit, která ze škol může nést označení „katolická“.

Kath-net

Modlitba a moc

Mohou křesťané zlo ze světa prostě „odmodlit“?

*Před propuknutím irácké války se mnoho křesťanů modli-
lo za udržení míru. Válka přesto vypukla. Byly snad modlitby
zbytečné? Nebo chce Bůh pro lidi to nejlepší a připustil válku
jako lepší řešení? Nikdo neví, zda válka zabránila tomu horší-
mu, nebo ne. Profesor teologie Rainer Mayer ukazuje šance
možnosti modlitby a možné nedorozumění.*

Především při modlitbě za
mír si musíme být vědomi: Bible
zná protibožské síly. Ty jsou
vždy přítomny. Tím začínají dě-
jiny stvoření, ve kterých jsou
symbolizovány prapůvodním
chaosem. V tomto chaosu tvo-
ří Bůh svým rozhodnutím a řá-
dem prostor pro stvoření, které
je *velmi dobré*, ale je stále ohro-
žováno mocnostmi chaosu, kte-
ré číhají přede dveřmi. Člověk
svou bezbožností otevřel dveře
mocnostem chaosu. Stalo se to
v zásadě pádem do hříchu, který
nebyl ničím jiným než vzpourou
proti Bohu v pokušení *být jako
Bůh* (Gn 3,5). Děje se tak dále
v každém lidském životě, tak ja-
ko v příběhu o Kainovi a Ábe-
lovi. *Hřích číhá přede dveřmi*
(Gn 4,7).

Mezi dobrem a zlem

To znamená: člověk sám ne-
má moc zvítězit nad zlem nebo
je odstranit. Mocnosti chaosu
může zatlačit jedině sám Bůh,
jak se tomu děje denně tím, že
Bůh udržuje každý den a ka-
ždou hodinu tento svět. Člověk
může zůstat v oblasti dobra jen
tím, že se přidržuje Boha. Má
svobodu otevřít dveře zlu. Ne-
má však svobodu pendlovat me-
zi dobrem a zlem podle vlastní
volby. Neboť jak dobro, tak zlo
jsou nadlidské skutečnosti, kte-
rým člověk jen vlastními silami
nemůže odporovat.

Jedině tváří v tvář této sku-
tečnosti se nám jeví plný vý-
znam modlitby. Teprve zde do-
stává modlitba své pravé místo
a svou váhu. Modlit se, to ne-
znamená ponořit se sám do se-
be, neznamená to ani provozovat
metafyziku ve smyslu mani-

pulace s nadsmyslovými silami.
Modlitba v křesťanském smys-
lu také neznamená poddávat
se bezvýhradně nejvyšší mož-
né a myslitelné moci (to je vý-
znam slova „islám“). Ve smys-
lu vzývat o pomoc nadpřirozené
moci znají modlitbu, jak známo,
všechna náboženství.

Bůh nikoliv anonymní

Modlitba v křesťanském
smyslu znamená skrýt se v onom
Bohu, který jediný má moc chrá-
nit před chaosem, povolávat k ži-
votu a udržovat život, stejně ja-
ko život znovu tvořit. Především:
tento Bůh má osobní tvář. Stal
se člověkem Ježíšem Kristem,
není to žádná pouze anonymní
moc, chce, abychom ho vola-
li tímto jménem. Jen tak je Boží
moc snesitelná, že k nám osob-
ně obrací svou tvář.

Proto je křesťanská modlit-
ba, když je správná, osobní mod-
litbou. Ať už se modlí jednotli-
vec sám ve své tiché komůrce,
nebo ve společenství spoluvěří-
cích, ať už modlitbu formuluje

svými slovy, nebo ji váže na li-
turgii, vždy jde o to, hledat osob-
ně tvář osobního Boha. Jedná-li
se však o osobní modlitbu, jde
také o to, že mluvíme a naslou-
cháme. K tomuto smyslu mod-
litby proniká člověk teprve teh-

dy, když se setká s otázkou moci
a našel zde nový přístup k Boží-
mu božství i vlastnímu lidství.

Jsou Boží plány ovlivnitelné?
Otázka zněla: Má modlitba smys-
l, jestliže je přesto eventuálně
nevyslyšena? Nyní se ptáme: Je
smysluplné naslouchat tomuto
Bohu a poslouchat toho, který
celý vesmír drží ve svých rukou
a současně je osobou, která se
na mě dívá, miluje mě a chce
blaho moje i celého světa?

Modlitba má smysl teprve,
když jde výše než „tabletku na
uklidnění“, když si položíme
otázku moci. Modlit se zname-
ná stahovat se z oblasti „vládce
tohoto světa“ (řecky kosmokra-
tor) a uchýlit se do oblasti mo-
ci „Pána všehomíru“ (řecky Pan-
tokrator), abychom se v ní skry-
li. Hlavní prosba pak zní: *Přijď
království tvé*. Nikoliv my totiž

zřizujeme Boží království, ale
můžeme je jako Jan Křtitel při-
pravovat. To se děje především
modlitbou.

Bůh nedává dějinám probí-
hat jako nataženým hodinám.
Lidská modlitba a konání, po-
slušnost nebo neposlušnost vů-
či Bohu mohou události urych-
lit, vyloučit nebo změnit Boží
plány pro určitou generaci. To
platí, i když Bůh drží ve své ru-
ce provázky dějin. Není to žád-
né protičeření, jestliže se učíme
myslet z pohledu dějin. I z hle-
diska osobního života mluvíme
o Božím vedení, aniž bychom
tím odmítali svou odpovědnost
v situacích rozhodování. Dějin-
né události nejsou v jednotli-
vostech předem stanoveny, ji-
nak by neexistovaly živoucí dě-
jiny a my lidé bychom byli jen
Božími loutkami.

Modlitba osvobozuje

Ještě jednou – jak je tomu
s vyslyšením modlitby? Jisté je,
že žádná prosba, která byla vy-
slovena ve jménu Ježíše Krista,
nezůstane bez vyslyšení (srov.
Jan 16,23n). Ne že bychom
měli účast v Boží vládě nad
světem a věděli, jak to všechno
má dále pokračovat. Ale křesťá-
né přijali Ducha Svatého a mo-
hou se modlit o příchod Boží-
ho království, v něm žít a umí-
rat. Boží úrady mohou být jiné,
než vidí naše omezená perspek-
tiva. Když na nás přijde doba
Božího soudu, můžeme ji mod-
litbou odsunout, nikoliv však
„odmodlit“.

Proto je modlitba vždy smys-
luplná, a to i tehdy, když se do-
časně zdá, že nebyla vyslyše-
na. Je to v každém případě akt
emancipace z totální moci po-
míjejícího světa, je to výstup
z jednorozměrnosti a z její plyt-
ké perspektivy a sebehledání do
nejvyššího a nejnplnějšího náro-
ku a vznešenosti nadcházejícího
nového světa. Taková modlitba
přináší osvobození na cestě ke
svobodě.

*Z Komma 16/2003
přeložil-lš*

Bašta Pána Boha (20)

O chvíli později začal Petr Coudrin bohoslužbu stupňovou modlitbou. Sbor žen a dívek zpíval píseň: „Hříšníku, obrať se, tvůj Bůh tě volá!“ Znovu a znovu se dnes ministrant Robert Bernard pletl v odpovědích stupňové modlitby, takže Filip, který odříkával na druhé straně posvátné texty s rutinní jistotou, se tomu dost divil. Robertova duše ale byla těžce raněná studem, zlostí a sklíčeností. Neustále musel myslet na to, že matka byla u toho spříšezenec. Potom mu však zas napadala slova, která mu právě řekl kněz: „Tvoje matka nedělá nic nečestného!“ V duši chlapce se probouzel pocit velké křivdy, kterou asi matce způsobil.

„Hříšníku, obrať se, tvůj Bůh tě volá!“

Byl to Robert, na jehož vzdorovitě srdce zaklepala Boží ruka.

Když kněz dokončil u oltáře evangelium, vznikl náhle v kostele neklid. K oltáři se prodíral muž, před nímž se všichni přítomní bázně rozestupovali.

„Spříšezenec,“ šeptali si mezi sebou.

Rozhořčení rostlo až k hlasitému, zlostnému mručení. „Co tady ten spříšezenec chce?“

Petr Coudrin přerušil mši a otočil se. Lidé čekali, že odpadlého kněze vyhodí. On ale beze slova pohlížel na nešťastného spolubratra, který se před oltářem obrátil ke společenství věřících a chvěje se zvedl ruku. Nato se ve stodole rozhostilo nezvyklé ticho.

„Katolíci z Montbernage,“ začal spříšezenec chvějícím se hlasem, „chápu vaše rozhořčení, že mě, spříšezenec, odpadlého kněze, vidíte na tomto místě. Ale přicházím před vaše společenství, do kterého jsem teď pronikl, abych učinil příznání.

Slavnostně ruším před vámi všemi přísahu, kterou jsem učinil. Tuto svou vůli jsem písemně zaslal okresnímu velite-

li v Poitiers a generálnímu vikáři Brunevalovi. Mám už jen jedno přání – odpykat svou chybu, a když bude Bůh chtít, třeba i vlastní krví a životem.“

Hluboké pohnutí proběhlo chudíčkým Božím domem. Mnozí plakali, dokonce i mužům se objevily slzy v očích. Pater Dodain ale pokračoval:

„Kdybyste se mě zeptali, co mě přimělo k tomuto kroku, uslyšeli byste, že už rok není v Montbernage nešťastnějšího člověka, než jsem já, odpadlý kněz. Ale samo neštěstí mě k tomuto příznání nedohnalo. Bránila mi v tom zbabělost, které vděčím za ubohost svého kněžského života. Včera však Bůh vyslal ke mně svého posla. Přišla za mnou jedna matka. Jejím slovům jsem nemohl odolat. A teď jsem zde a prosím vás, neodvrhujte mě od sebe! A kdybych vám směl jakkoliv sloužit jako kněz, splnilo by se mi nejvroucnější přání mého života.“

Tu ze všech srdcí navzdory posvátnému místu vyrazila hlasitá radost. Petr Coudrin spěchal ke kajícímu spolubratru a se slzami ho objímal. Nejšťastnější byla určitě dobrá slečna Gauffreauová. Nikdo nevěděl, kolik obětí darovala Bohu, kolik modliteb vyslala k nebesům za tohoto kněze.

Na cestě po mši domů se přihnula k paní Bernardové a pošeptala jí:

„Ach, milá paní Gusto, pošlete mi ještě dvě hlávky zelí, pater Dodain bude u mě v budoucnu také bydlet. Už jsem s ním mluvila.“

LITURGICKÉ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

naplnilo Písmo. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě ve světě, aby měli v sobě plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo. Svět k nim pojal nenávisť, protože nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je ochránil od zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvět je pravdou: tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. A pro ně se zasvěcuji, aby i oni byli posvěceni v pravdě.

„Ano, ano!“ smála se paní Bernardová. „Pošlu vám je. A tentokrát za ně nemusíte nic platit.“

„Vy jste tak hodná,“ odpověděla malá slečna. „Ale teď chci na patera počkat. Vezmu ho hned k sobě domů.“

Sotva paní Bernardová zase osaměla, dotkla se její paže chlapcova ruka a jeho hlas vroucně zašeptal:

„Odpusť mi, maminko!“

Se smíchem přitáhla k sobě paní Gusta svého synka: „Ty hloupý, hloupý hochu!“

Chlapci bylo tak zvláště, jako by mu matka nikdy neřekla krásnější slova lásky.

Robert potom ještě někde zastihl svého kamaráda Martina. Také ho chtěl za něco odprosit.

„Promiň, že jsem tě tak naštvál.“ Martin se ale jenom zasmál:

„Ale co! Za prvé jsem ti všechno poctivě vrátil a za druhé jsme si tak aspoň mohli v klidu nějakou vrazit. Takoví jsme byli oslově!“

„Máš pravdu, Martine,“ souhlasil Robert z celého srdce.

ZEDNÍK A HUSAR

Jan Planier, prezident trestního soudu v Poitiers, byl vysloven ve špatné náladě.

„To je ale skandál!“ soptil vzteky na důstojníka četníků, který stál před ním.

„Vím to z nejjistějšího zdroje,“ pokračoval po krátké pauze, „že se zde kromě kněze Coudrina zdržuje ještě celá řada dalších, co odmítli přísahat. Vězi

jistě ve městě a na předměstích toho zatraceného Montbernage. Teď dokonce přísahný farář Dodain zrušil v dopise okresnímu veliteli svou přísahu na ústavu. Víte, že tihle kněžouři jsou nejhoršími nepřáteli našeho slavného nového státu? Musíme je bez milosti rozšlapat. Falešný soucizní není na místě.“

„Podle rozkazu, občane prezidente!“ odpověděl důstojník.

„Postarám se o nejpřísnější dozor, rozumíte? Především musí být stále obsazen dvěma strážemi občanských gardistů Joubertův most.“

„Podle rozkazu, občane prezidente!“

„V Montbernage se musejí při pátrání po těch, co odmítli přísahu, provádět náhlé a nečekané domovní prohlídky ve všech podezřelých bytech. Předjte tento úkol policejnímu předákovi Carabinovi. Ten přece pochází z Montbernage a bude vědět, kde má hledat.“

„Podle rozkazu, občane prezidente!“

Druhého dne ráno se Petr Coudrin zrovna chystal obléknout své žebrácké šaty, když do pokoje vrazil v největším rozčilení Martin Cordier a křičel:

„Na Joubertově mostě stojí dva občanskí gardisté. Zdá se, že na vás mají spadeno, pane faráři. Nechoďte do Poitiers!“

„Ale já tam přece musím,“ namítal kněz. „V nemocnici nevyléčitelných leží umírající, který si mě přeje.“

„Tak nechte jít patera Dodaina nebo kněze Despreze! Ten má přece uniformu. Toho se nikdo neodvážá zadržet.“ „Nesmysl,“ odmítl Coudrin, „pro ně oba není nebezpečí menší. Snad bude dobré, když jen trochu změní oblečení. Žebráka by mohli brzy poznat.“ Chvíli přemýšlel a potom pokračoval: „Pověz, chlapče, tvůj otec je přece zedník, že?“

„Ano, ovšem!“

„No, potom bych ho tedy chtěl také jednou navštívit.“

(Pokračování)

DUCHOVNÍ CVIČENÍ V ROCE 2003 NA VELEHRADĚ – STOJANOVĚ

2. 6. – 6. 6. – duchovní cvičení pro muže a ženy žijící v manželství (P. Ladislav Kubiček) ● 3. 6. – 7. 6. – exerciční pokračování podle sv. Ignáce pro muže a ženy, 3. týden, pokračování z roku 2001 (P. Pavel Koudelka SJ) ● 8. 6. – 12. 6. – exerciční pokračování podle sv. Ignáce pro muže a ženy, 2. týden, pokračování z roku 2002 (P. Pavel Koudelka SJ) ● 9. 6. – 13. 6. – duchovní cvičení pro svobodné ženy od 30 – 50 let (P. Lev Eliáš OFMCap) ● 27. 6. – 29. 6. – duchovní obnova formou večeraďa (P. Štěpán M. Filip OP) ● 27. 7. – 31. 7. – duchovní cvičení pro muže a ženy žijící v manželství (P. Aleš Opatrný) ● 27. 7. – 31. 7. – duchovní cvičení pro učitele a vychovatele (P. Petr Šustáček) ● 31. 7. – 3. 8. – duchovní cvičení pro lékaře a zdravotníky (P. Aleš Opatrný) ● 3. 8. – 7. 8. – duchovní cvičení pro katechety (P. Jiří Kaňka) ● 7. 8. – 11. 8. – duchovní cvičení pro vysokoškoláky (P. Michal Altrichter SJ)

Přihlášky zasílejte na adresu: POUTNÍ A EXERCIČNÍ DŮM STOJANOV, Salašská 62, 687 06 Velehrad. Telefon: 572 571 420, 572 571 531, e-mail: velehrad@stojanov.cz; aktuální informace: www.stojanov.cz

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu ve spolupráci s pražskou pobočkou Unie křesťanských pedagogů vás zve na **přednášku PhDr. Radomíra Malého ETICKÉ ASPEKTY NAŠEHO VSTUPU DO EVROPSKÉ UNIE A DOPAD NA RODINU**, která se bude konat v úterý 3. června 2003 v 18 hod. v kavárně Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily, Francouzská 1, Praha 2. V rámci tohoto filosoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

podmínka. To je třeba stále mít na zřeteli. V nové liturgii byla na velikonoční férie zařazena čtení ze Skutků apoštolů, která ve skutečnosti jako by předbýhala dobu, a to v nás může vyvolávat poněkud mylný dojem. Rozvoj mládeže Církve však nenastal bezprostředně po zmrtvýchvstání, ale o padesát dní později, až po seslání Ducha Svatého. Apoštolové po zmrtvýchvstání nezačali hlásat evangelium, ale vrátili se dokonce ke svému původnímu civilnímu zaměstnání. Ještě před Pánovým nanebevstoupením měli zkeslené představy o Božím království. Teprve Utěšitel jim připomněl a objasnil všechno, co jim Pán řekl, a dal jim také potřebné dary a sílu, aby mohli zahájit a naplnit své poslání.

Duch Svatý stále vede svou církev, a to především dvěma komplementárními způsoby: úřadem a charismaty neboli zvláštními dary, které rozděluje, jak sám chce... Jejich vztah musí být vztahem vzájemné úcty, která je ve své podstatě pokornou úctou k Dárci pravdy, Duchu Svatému. Úřad nesmí pohrdat charismaty a charismata musí respektovat úřad. Žádný úřad, tím méně žádná „iniciativa“ však nemůže Duchu Svatému určovat, kdy a jakým způsobem má *mluvit k Církvi*. Je to jeho nejsvětější úřad, co a koho si pro své působení vyvolí. Tak i „nezralý mladík“ může být zakladatelem významné kongregace, lidé bezmála negramotní zvěstovateli nejhlubšího poznání a milostí a posly Boží vůle. Jestliže to odmítáme uznat, je to jen k naší vlastní škodě. Můžeme si však být jisti, že Duch Svatý své dílo vykoná, třeba se to projeví jindy a jinde, než se původně čekalo. Jestliže mu pokorně nenaslouchají a dají se svou vlastní cestou, mohou se i kdysi velké a slavné semináře, řády a hnutí zpronevěřit svému poslání a vstoupit do stadia postupného vymírání. Naopak tam, kde se mu pokorně otevřou, nastává nebyvalý rozkvět. Je naléhavě nutné obnovit a prohloubit úctu, pokoru a důvěru k božskému Utěšiteli po vzoru jeho Snoubenky, nejsvětější Panny Marie.

Liturgická čtení

Neděle 1. 6. – 7. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 1,15–17,20–26
Ž 103(102),1–2,11–12,19–20ab
Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn.*
Nebo: *Aleluja.*)
2. čt.: 1 Jan 4,11–16
Ev.: Jan 17,11b–19

Pondělí 2. 6. – nez. pam.

sv. Marcelina a Petra
1. čt.: Sk 19,1–8
Ž 68(67),2–3,4–5ac,6–7ab
Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.*
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 16,29–33

Úterý 3. 6. – památka sv. Karla Lwanga a druhů

1. čt.: Sk 20,17–27
Ž 68(67),10–11,20–21
Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.*
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 17,1–11a

Středa 4. 6. – ferie

1. čt.: Sk 20,28–38
Ž 68(67),29–30,33–35a,35b–36c
Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.*
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 17,11b–19

Čtvrtek 5. 6. – památka sv. Bonifáce

1. čt.: Sk 22,30; 23,6–11
Ž 16(15),1–2a+5,7–8,9–10,11
Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 17,20–26

Pátek 6. 6. – nez. pam. sv. Norberta

1. čt.: Sk 25,13b–21
Ž 103(102),1–2,11–12,19–20ab
Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn.*
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 21,15–19

Sobota 7. 6. – ferie

1. čt.: Sk 28,16–20,30–31
Ž 11(10),4,5+7
Odp.: srov. 7b (*Zbožní uzří tvou tvář, Hospodine.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 21,20–25

večer: vigilie slavnosti Seslání Ducha Svatého

1. čt.: Gn 11,1–9 nebo Ex 19,3–8a,16–20b
nebo Ez 37,1–14 nebo Jl 3,1–5
Ž 104(103),1–2a,24+35c,27–28,29bc–30
Odp.: srov. 30 (*Sešli svého Ducha, Hospodine, a obnov tvář země.*
Nebo: *Aleluja.*)
2. čt.: Řim 8,22–27
Ev.: Jan 7,37–39

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	1. 6.	2. 6.	3. 6.	4. 6.	5. 6.	6. 6.	7. 6.
Antifona	642	642	1692	642	1708	642	642
Žalm	783	783	786	783	786	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	642	642	1693	642	1708	642	642
Antifony	654	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	654	658	1694	664	1710	670	673
Antifona k Zach. kantiku	655	658	1694	664	1711	670	674
Prosby	655	658	1694	664	1711	671	674
Záv. modlitba	655	1386	1386	665	1387	1388	674
Modlitba během dne:							
Hymnus	643	643	643	643	643	643	643
Antifony	643	643	643	643	643	643	643
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	655	659	662	665	668	671	674
Záv. modlitba	655	659	662	665	668	671	674
Nešpory:							
Hymnus	641	641	641	1698	641	1714	641
Antifony	652	656	1056	1072	1087	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	652	656	660	1701	666	1717	678
Ant. ke kant. P. M.	653	657	660	1702	666	1718	678
Prosby	653	657	660	1702	666	1718	678
Záv. modlitba	655	655	1386	1386	665	1387	1388
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

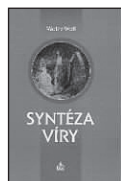
NOVINKY

Mons. Andreas Laun (ed.): HOMOSEXUALITA Z KATOLICKÉHO POHLEDU

Sborník referátů ze zasedání na téma „Církev a homosexualita“, které se uskutečnilo v Salcburku 4.-6. září 2000 z iniciativy J. Exc. arcibiskupa ThDr. Georga Edera. Je známo, že nemalý počet mužů a žen má sklony k homosexualitě. Proto je také katolická církev nucena zabývat se touto problematikou stále více a především – musí se očistit ve světle nových poznatků od omylů, kterých se na tomto poli dopustila. Neznamená to však, že by se měla přizpůsobit duchu doby, ale naopak musí jít do hloubky katolické nauky, založené na Božím zjevení a příkázání. A musí na straně druhé také vycházet ze současných poznatků psychologie. To vše pak vede k tomu, že katolická církev zůstává ve svých morálních pozicích vůči homosexuálům i nadále pevná a neměnná, ale zároveň cítí potřebu nového pastoračního přístupu k těmto lidem – zprostředkovat jim odborné medicínské informace, pomoci na jejich základě zvolit křesťanské řešení pro celý další život, všestranně podporovat v uskutečňování zvolené cesty, a při tom musí jednat s pozorností, soucitem a taktem. Publikace, jejíž editorem je salcburský světitel biskup A. Laun, je jedním z mála rozsáhlých a ucelených děl na dané téma. Snoubí se zde obojí – katolická morálka i odborné poznatky, zvláště v oblasti psychologie a psychoterapie. Proto je nutno chápat tuto práci ne jako „protihomosexuální“, ale jako péči o dobro všech bratří a sester, kteří nesou obtížné břemeno náklonnosti ke stejnému pohlaví.

Brož., A5, 336 stran, 299 Kč

Prof. ThDr. Václav Wolf: SYNTÉZA VÍRY

Práce profesora katolické dogmatiky předkládá širšímu okruhu čtenářů přehledný výklad pravd katolické víry. Je určena všem, kdo v těchto ideově zmatených

časech hledají pevnou jistotu a celkový smysl své lidské existence. Materiál je obsahově i metodologicky zpracován podle nejnovějších katolických magisterálních směrnic. Teze tohoto spisu jsou výsledkem autorova osobního hledání objektivní pravdy od raného mládí, byly prověřeny mnoha diskusemi s věřícími i nevěřícími a jsou závěrem dialogu s kriticky bystrými posluchači na teologických fakultách doma i v zahraničí.

Brož., A5, 200 stran, 155 Kč

OBRÁZEK P. MARIE GUADALUPSKÉ

Na zadní straně obrázku je modlitba k Panně Marii od sv. Bernarda.

114x70 mm, jeden kus - 2,50 Kč

DOTISK

Ing. Pavel K. Mráček OP: ZJEVENÍ PANNY MARIE V MEXIKU

Malá brožurka, která hovoří o událostech zjevení Panny Marie chudému mexickému indiánovi. Je zde uveden překlad autentického dobového dokumentu Nican mopohua, který líčí zjevení očima současníka. Dále je v brožurce uveden chronologický přehled všech událostí souvisejících se zjevením i zázračným obrazem Panny Marie, jenž je nedílnou součástí zjevení. Panna Maria z Guadalupe byla v r. 1945 prohlášena Svatým stolcem patronkou a ochránkyní Ameriky.

2., rozšířené vydání, v MCM I. vydání, brož., A6, 52 stran, 35 Kč

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

Zpracovala s. Elžbieta Siepak

Výbor modliteb sv. sestry Faustyny, apoštolky Božího milosrdenství.

Brož., A6, 64 stran, 29 Kč

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.